

FilmoTeca
de Catalunya

4
nº

ciné-
amateu-
r

VENDA DE TOTA
MENA D'APARELLS
DE CINEMA
FAMILIARS

B O L E X
EUMIG • NIZO
E N S I G N
C O R O N E T
P A T H E

CINEMATOGRAFIA

AMATEUR

c. balmes.12 • Barcelona • Tel. 21470

La Filmoteca
de Catalunya
per revelar
pel·lícules
9'5 m. i 16
utilitza el mode
que permet
obtenir el màx
rendime

LLOGUER DE FILMS
DE 9'5 I 16 M/M

CINEMA AMATEUR

LA REVISTA DE L'ART
I LA TÈCNICA DE
L'AFICIONAT

EDITADA PER LA
SECCIÓ DE CINEMA DEL CENTRE
EXCURSIONISTA DE CATALUNYA
CLUB ALPI CATALA

VOLUM I • HIVERN 1933-34 • NÚM. 4

HOBBY MEMBERS
INSTITUTE OF AMATEUR CINEMATOGRAPHERS
LONDON-ENGLAND

SUMARI

	Pàg.
Els nostres cineistes: <i>Joan Prats</i>	116
Editorial.	117
Cinema i surrealisme, per <i>Josep Palau</i>	118
La fotografia del cinema, per <i>Francesc Gibert</i>	120
Mor el cinema?, per <i>Delmir de Caralt</i>	121
Films de muntanya, per <i>A. Oliveras Falch</i>	122
Pancromatisme i filtres, per <i>Joan Sabat</i>	123
Concursos	124
Noves de tot arreu.	134
Retalls de cel·luloide	137
Troballes	140
Què hi ha de nou?	141
Bibliografia	145
Consultori tècnic	145

CINEMA AMATEUR

REVISTA TRIMESTRAL

Preus de subscripció:
Barcelona (l'any) 6'00 ptes.
fora (l'any) 7'00 "

Redacció: Centre Excursionista de Catalunya,
Paradís, 10 - Telèfon 19385

Administració: Llibreria Catalana,
Ronda de Sant Pere, 3 - Telèfon 12456

Reversal Pan Supersensible GEVAERT

El nou film de cine 9 1/5 mm.
PANCROMATIC
de sensibilitat insospitada per a:

TEMPS NEBULOS
VISTES DE NIT
INTERIORS
REPORTATGES

Indústria Fotoquímica Nacional, S. A.
Buenos Aires, 18 INFONAL Barcelona

LA MOTOCAMBRA PERFECTA

Per a films de 9,5 m/m. Equipada amb objectiu Meyer 2,8 focus fix intercanviable. Dispositiu per a dibuixos animats. Comptador de metres audible.

La revelació de
1933

causarà admiració per
les seves innovacions
en 1934

Pròximament!

Model E G 500, per a films de 8, 9 1/2 i 16 m/m. Llum directa fins a 500 w. Possibilitat d'emprar bombetes de baix voltatge. Marxa enrera. Objectiu F. 1'7. Motor universal per a voltatges de 110 a 220 volts. Canvi de pas de pel·lícules, senzillíssim.

PROJECTOR model E 229, per a films de 9,5 m/m. Sòlida construcció i projecció perfecta. Làmpares de 100 a 250 w.

En venda a tots els bons establiments del ram

PER A INFORMACIONS
DISTRIBUIDORS EXCLUSIUS
PER A LA VENDA A L'ENGROS

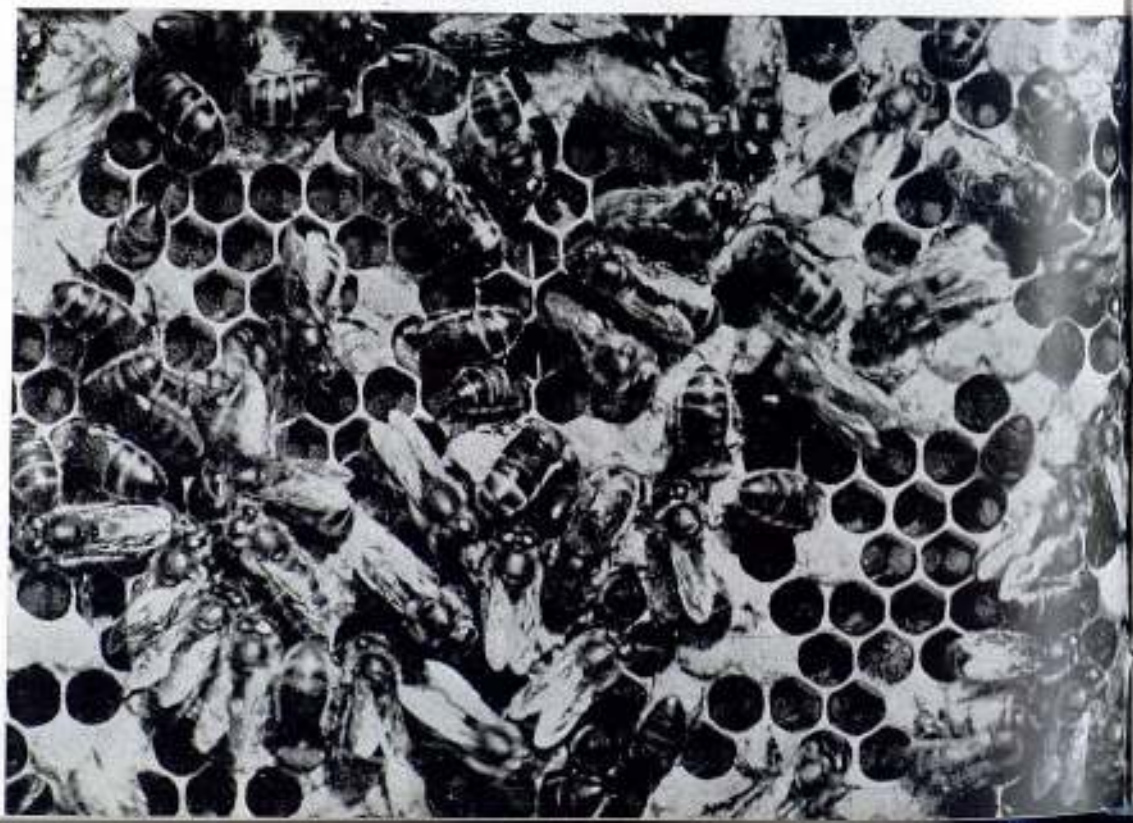
PETER i WEHRLI-BARCELONA
Tapineria, 10 - Telèfon 11586

JOAN PRATS

Del film «ABELLES»

ELS NOSTRES
CINEISTES

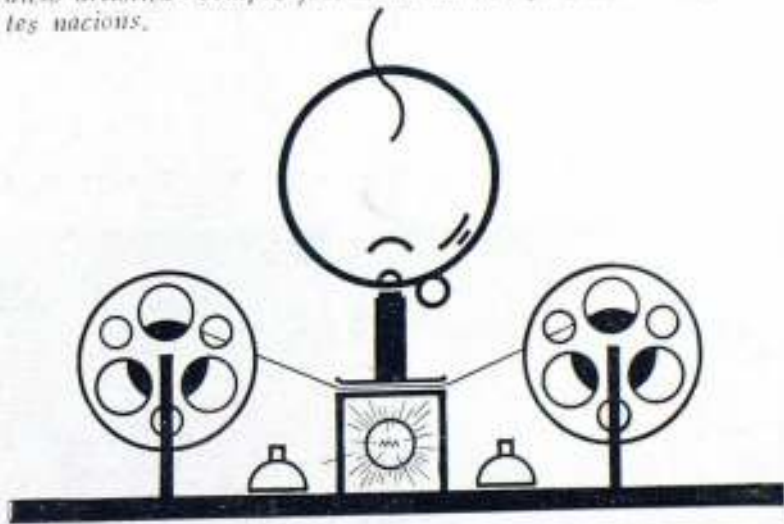
EDITORIAL

GLOSSÀVEM en l'editorial anterior, arran dels èxits de la Secció de Cinema del C. E. de C. i dels seus cineistes, la incorporació de Catalunya al moviment cinematogràfic amateur internacional. Dèiem com la nostra terra s'havia donat a conèixer als cineistes d'Europa i Amèrica i com era apreciat el seu esforç. Avui dos fets d'actualitat ens porten a insistir sobre el tema. No podem negar la satisfacció que sentim davant les reiterades mostres que rebem, per part dels elements cineistes d'altres nacions, de simpatia i reconeixença de l'obra cinematogràfica portada a terme pels elements de la Secció de Cinema del C. E. de C.

El reconeixement que de la nostra vàlua els millors cineistes de tot el món ens han donat mostres, en ocasió de prendre part al III Concurs Internacional dels Millors Films Amateurs que durant els dies 8, 9 i 10 de desembre s'ha celebrat a París i la inclusió d'un dels nostres films—«Montserrat»—en la sessió de gala que es celebrà a la Maison de Centraux en presència de l'Inventor del cinema, M. Lumière, n'és una prova palesa. Els sis films que Catalunya presentà res no desmereixien entre els millors del Concurs—descontem els films del Japó, veritables obres mestres—. Podem dir que la impressió que causaren els nostres films a París fou una veritable sorpresa per als diversos Jurats. Tots reconeixen sincerament que no esperaven de nosaltres un conjunt de films tan digne de to i tan exempt de puerilitats, constatació que ens afalaga i que ja remarcàrem en comentar la norma general dels films presentats al II Concurs Català de Cinema Amateur.

I ara que parlem d'afalacs, una altra mostra de consideració que a tots ens ha d'honorar per un igual: ens referim al nomenament de Membres Honoraris de l'«Institute of Amateur Cinematographers» que els cineistes anglesos han conferit a la Secció de Cinema del C. E. de C. i a la Revista CINEMA AMATEUR.

Heus ací un honor que com a cineistes i com a catalans ens enorgulleix i que lluny de fer-nos deturar per a contemplar indefinidament l'obra realitzada fins avui, ens farà mirar endavant amb el més ferm desig de continuar el camí emprès fins a superar el nostre nivell actual amb l'esperança d'assolir el grau de perfecció i de maduresa que dintre la tradició artística—sempre jove—del cinema, ja és normal a moltes nacions.

CINEMA I SURREALISME

EN aquestes pàgines vaig ocupar-me en una ocasió, dels films que anomenàvem «estudis cinematogràfics» i que són una classe de films que la gent acostuma a classificar sota la rúbrica de *cinema d'avantguarda*. Avui voldria dir uns quants mots sobre una altra classe de films que també s'acostuma a encabir sota aquella rúbrica—ben clàssica, per cert—i que, no obstant, res no tenen a veure amb aquells films abstractes, assaigs de cinema pur, que explicava aleshores amb el títol d'estudis cinematogràfics.

Em refereixo als films surrealistes, obres que s'inspiren d'una concepció molt particular de l'art, concepció a la vegada solidària de certes teories psicològiques que han arribat a coneixement del gros públic amb el nom de psicoanàlisi. El tema és complexíssim i em veuré obligat a tractar-lo molt esquemàticament, tot pensant en les perspectives que sobre aquests dominis té obert l'aficionat que s'assagi a construir films en aquesta direcció. Precisament, el film surrealista ha temptat diverses vegades, el talent i l'esforç de l'amateur...

El surrealisme vol ésser una tendència orientada vers la descoberta de la realitat més íntima i més autèntica. Aplicada al terreny psicològic, que és el que a nosaltres—preocupats d'històries cinematogràfiques—em interessa, el surrealisme vol ésser una manifestació de la sinceritat més brutal. Precisament, diuen els psicoanalistes que res no és més difícil, que el parlar clar: dir les coses pel seu nom. Una pila de prejudicis morals i de controls imposats per la vida social, refrenen els nostres impulsos més personals, els nostres instints més primaris, els quals es veuen obligats, per emergir al camp de la consciència, d'emparar-se sota l'aparença dels símbols, i d'aquí les obres d'art que són jeroglífics que cal saber desxifrar.

El cinema pot fer tasca psicoanalítica inspirant-se en la confecció dels seus *scenarijs* amb la trama dels somnis. Efectivament, els surrealistes creuen que el somni, manifestació incontrolada de la nostra vida íntima, posa de manifest les coses més secretes de l'esperit i per això mateix representen una descoberta de l'home sencer. El film, que per la seva textura, tantes semblances té amb els processos onírics, apareix com el mitjà més adequat per a parlar el llenguatge dels somnis i inspirant-se en la seva incongruència lògica, pot presentar-nos aquell continu d'imatges, sorprenents, irritants, fortes i suggestives, que vénen a remoure les fibres de l'inconscient i que constitueixen l'emoció indiscutible de cintes del tipus *Le chien andalou*, de Dalí. Encara que molt inferiors, és en aquesta mateixa estètica que s'inspiren cintes com *La coquille et le clergymen* i *Fleurs meurtries* que hem vist també a Barcelona.

Els surrealistes han comprès tot seguit com el cinema facilitava llur tasca. Potser més que la poesia, més que la pintura estricta, el cinema amb les seves aparences oníriques, la seva ductilitat en permetre tota mena d'associacions d'imatges, per violentes i incongruents que elles siguin, per la seva tècnica fotogràfica que

Del film surrealista «LA COQUILLE ET LE CLERGYMAN» de Germaine de Dubac

Del film surrealista «LA COQUILLE ET LE CLERGYMAN» de Germaine de Dubar.

permet crear tota mena d'illusos i donar-nos una visió realista de les coses més incògnites i íntimes, el cinema, dic, apareix com el llenguatge més adequat del poeta o psicòleg surrealista.

En una altra direcció, el film surrealista tracta que prenguem consciència de les coses que ens envolten i això de la següent manera: Resulta que res no és més contrari a la consciència que l'habitud. Esdevenim inconscients de les coses a les quals estem habituats; acabem per no veure-les! L'única manera de fer-nos-les visibles altra vegada, que prenguem consciència de llur existència, consisteix a presentar-nos-les en unes condicions noves i estranyes del tot. Jean Cocteau, en *La vie d'un poète*, entre altres coses, ha suggerit quelcom dintre aquest estil i això gràcies al cinema.

Si el cinema permet disgregar l'espectacle del món i recrear-lo en forma tal que l'ordre dels esdeveniments a la pantalla sigui totalment diferent de l'ordre dels esdeveniments en la vida, esdevindrà aleshores que tot, àdhuc les coses més habituals, com ara una mà, una porta, un vestit, adquiriran un relleu insolent. Estem en el domini de l'arbitrari gràcies a la tota puixança del cinema, tota puixança que triomfa d'una manera accessible a tothom, en els dominis dels dibuixos animats, en un domini en el qual ens sentim màgicament emancipats de totes les regles del món físic. Evadits vers un món en el qual, si bé és veritat que reconeixem les coses—per tal com totes elles són manllevades al nostre món habitual—, en canvi, hem de convenir que aquestes coses se'ns presenten en un marc tan distint de llur marc natural, que sembla que les vegem per primer cop i aquest és precisament el que vol aconseguir el poeta cineasta. Trencar hàbituds, a fi que les coses apareguin rejuvenides davant d'una mirada verge. Perquè no oblidem que per a l'artista les coses importen per elles mateixes, independentment de llurs relacions recíproques i en la seva dèria creadora l'artista no ha de recular davant de cap audàcia, mentre arribi a resultats estètics, és a dir, generadors d'emocions de bellesa.

Heus aquí el cinema! Una joguina màgica que permet totes les extravagàncies. Cop d'all impecable damunt del món, ell ens dóna els documentals més minuciosos, lliures de tota literatura deformadora. Però, també, és capaç de girar l'esquena a l'espectacle quotidià del món i fabricar les imatges més folles, inversemblants i irritants. I és que l'art és una perpètua oscil·lació de la realitat vers la fantasia, i el cinema és alhora fructífer en totes dues direccions. Quantes sorpreses no ens reserva encara aquesta joguina capriciosa i omnipotent!

per

J o s e p P a l a u

Els amateurs de la fotografia artística no s'impedeixen de fer escarafalls davant de les imatges que els amateurs cineïstes mostren sovint a la pantalla. Salvant algunes excepcions de bons fotògrafs, hi ha una tendència a menysprear el valor, la transcendència, o bé la força emotiva que la imatge en si, deslligada del fil de l'argument, comporta en el camp del cinema amateur especialment. Els crítics del cinema professional, tan avessats de veure en els films la fotografia bona equiparada a un element industrial, han arribat fins a fer una mena d'apostasia de la bella fotografia i l'han arreconada també en un pla secundari: com a cosa material, espontània, com a element de conjunció dins del film, i han enfocat llurs lloances i totes les preferències vers el cantó intel·lectual, simbolístic i extramaterial de les grans produccions.

Aquest caire snob, que té una mica de deix del misticisme ideològic, ja avui passat de moda i caducat dins les nostres preferències, malgrat tot, és encara avui defensat per molts que aspiren a sublimitzar tant el cinema i descorporeitzar-lo tant i tant que, deixant-los fer, arribarien a anullar-lo fins per complet. La imatge cinematogràfica, com a cosa existent, com a realitat que és, té un valor estètic propi i una força de suggestió independitzada de tot el que pugui envoltar-la, per ella mateixa. Desprèn del seu clar-obscur, del seu grafisme, la mateixa diferència expressiva que va d'una aquarella a un aiguafort, i de la seva bellesa, del seu encert, del sentiment que com a obra intencionalment resolta suggereix, correspon una gran part de l'emoció integrada per tot el film en pes.

Hom sap les tragèdies infinites que aquesta propietat encara no ben definida, que se'n diu fotogènia, ha produït en el camp cinematogràfic. La fotogènia és el do «sui generis» que tenen certes persones i certs objectes de traduir-se d'una manera estètica, correcta, plaent i expressiva en imatges fotogràfiques. Quan de totes bandes s'ha arribat a fer un elogi tan evident, tan unànime, del tacte i de l'art amb què havia estat incorporada al cinema aquesta propietat fotogènica, resulta una mica excèntric i descarat el deixar de banda, el posar en el pla de les coses absolutament secundàries i materials, equiparant-ho per exemple als tipus d'impremta en la composició del llibre, la facultat que ha de fixar, que recull, tot ajudant a interpretar-la, i que exalta la fotogènia i l'impressionisme de totes les coses: La bella fotografia.

No és que un film integrat per belles escenes fotografiades artísticament, hagi d'ésser automàticament un film bo. Però és evident que el millor guió,

LA FOTOGRAFIA DEL CINEMA

per FRANCESC GIBERT

MOR EL CINEMA?

per DELMIR DE CARALT

Amb els forats esdevé un fet singular: com més creixen, més no-res són. Em fa por que al cinema li esdevingui el mateix.

Em fan por aquestes noves del cinema en relleu, aquestes noves d'un definitiu cinema en colors i aquestes sales circulars on tot el volt sigui pantalla. I m'esgarrija que, encara que sigui amb aire prematur, ni tan sols s'esmenti el cinema amb olor...

Imaginem-nos que una vegada, acostant-se la inauguració d'una exposició de pintura el premi de la qual fos una temptadora quantitat en efectiu, un aspirant, ja que no a pintor, al metàllic, comprenent que del pinzell no obtindria els colors ni les ombres de la natura morta somniada, anés a la lloqueria, comprés un lluç, unes pomes i un espanta-sogres amb xiulet i els clavés a la tela. Dins d'aquell marc, hi hauria relleu, hi hauria color, hi hauria olor, i si el públic volgués bufar, fins música hi hauria. Quin acostament «a la realitat» no tindria aquella obra que un «snob» o altre titllaria d'art? Però, l'endemà de la clausura, ben cert que aniria a les escombraries, no? I és trist veure com el cinema persegueix aquest premi en metàllic, i que té nou de cada deu probabilitats de quedar premiat amb la companyia d'aquell marc ple de color, de soroll i de perfum.

De la barreja del nostre entusiasme per a aquest Art expressivíssim, amb una propaganda intensiva que d'ell es fa, en surt la creença que el cinema no morirà mai. Però, per ventura, no creien els grecs que llur tragèdia i llur teatre eren eternals? I, ara, si alguna vegada fem Teatre Grec a Montjuïc, no ens fa l'efecte del contrari de l'eternitat?

El Cinema pot morir? I està clar que sí! Els crícs que fa ara, ell, que tan callat havia estat sempre, el qualifiquen de malalt de pronòstic reservat...

Naturalment, que bé podria ocórrer que aquest sonor fos els gemecs del dolor del part i que aquest anguniós període del cinema d'avui fos l'infantament d'una nova Art expressiva, filla del Cinema però diferent del Cinema, com aquest ho fou de les Arts que el precediren. I la diferència bàsica de l'Art nova podria molt ben ésser el relleu, aquest relleu sense el qual el sonor és una deformació insostenible de l'autèntic Cinema. El sonor i el relleu, units, podran equilibrar la sensació de la fondària que avui rep l'oïda i que els ulls no reben. I les lleis intrínseques del Cinema clàssic hauran estat tan variades que caldrà anomenar-lo amb una paraula nova.

(Passeu a la pàg. 142)

Del film «BLAT»
de Salvador Rilla

FILMS DE MUNTANYA

per A. OLIVERAS FOLCH

... que sols veuen la realització de coses irreal, desproporcionades o senzillament fantasioses.

FilmoTeca

de Catalunya

SOVINT, massa sovint, els professionals del cinema en el ram productor ens presenten films realistes no del tot acordats amb la realitat. Podem referir-nos ara, esporàdicament, al caire alpinista de diverses ciutats, alemanyes en la major part, que han estat passades als locals de la nostra ciutat i que han conegut l'èxit en graus diferents: La Muntanya Sagrada, Tempestat al Montblanc, Per la llibertat, Un diàma en la neu, Borratxera de neu, i moltes altres més.

Fets de cara al gran públic, però comptant amb l'aval dels entusiastes de tal mena d'espectacles i activitats, comencen per ésser dirigides envers el públic que practica aquest esport. Això porta la crítica especialitzada en aquestes activitats, com a tècnics o crítics severíssims, ortodoxos, que sols veuen la realització de coses irreal, desproporcionades o senzillament fantasioses. El crític cinematogràfic normal s'endinsarà en les dificultats de l'escenari i de la tècnica veritablement cinematogràfica, però aquella part de públic que és capaç de creure's momentàniament l'heroi o l'heroïna de les peripècies que fan el negoci del productor, serà molt més exigent quant als procediments per a moure's en la muntanya dels que preparen l'acció culminant de l'obra, sentint-se, ingènuament, protagonistes de les trifolgues del favorit.

Una incorrecció, encara que sigui parcial, en les característiques elementals o en els detalls de l'ambient en què es desenrotlla el film reduirà notablement la vàlua total als ulls terriblement crítics d'aquests ingenus suplantadors de personatges de cinema. En aquest punt potser seran molt més verídics, però també menys meravellosos, els amateurs que utilitzin amateurs per a prendre les gestes que creguin dignes d'ésser filmades i el resultat serà molt més depurat quant a consciència creadora i realitzadora. L'obra serà molt més verídica i expressiva. Vol dir això que també serà millor? Podrà competir amb la professional que recercarà en primer lloc l'emoció del públic, sigui com sigui?

La producció amateur podrà ésser presentada al públic que pugui sospesar realment en tota la seva vàlua la veracitat de l'acció, la pulcritud de la successió d'escenes, però davant d'un públic normal, això és, no especialitzat ni preparat, possiblement fracassarà. La decepció serà diferent en ambdós casos, però cal tenir-la present en judicar una obra professional feta de cara a l'explotació comercial, de l'altra feta per un únic amor a la veritat d'expressió i de realització.

Pot ocórrer en moltes ocasions un contrapunt entre els actors i el director per exigir aquestes coses que sobrepassin la manera de comportar-se aquells en la muntanya. Les Revistes d'alpinisme i els Butlletins de les societats alpines comenten la majoria de vegades desdenyosament els films que utilitzant la muntanya i l'activitat que hom hi desplega, per a fer una cosa extraordinària i emocionant, la presenten sense la veracitat que demanen aquells que no hi veuen cap negoci sinó un camp on cultivar l'esperit enfortint el cos. El film de muntanya que sigui passador a la crítica frenètica dels muntanyencs suficientment hàbils, que munten teories en totes les activitats que fan, serà d'un grau de perfecció realment superior quant als seus elements, però podem assegurar que no ens equivocarem gaire afirmant que ocuparà un modestíssim lloc entre la competència comercial de les similars.

Aplaudim, doncs, amb tot l'entusiasme les produccions amateurs que ens emocionin, car, assenyalant-les, seran els graons que ens portaran a un panorama superior. L'emoció obtinguda amb representacions de coses que ens són familiars és molt més meritòria que les que sorprenen el públic amb ambients exòtics. El valor real d'una cosa artística no és mai el valor comercial assignat per raons diverses.

En el número 2 de la nostra Revista, explicarem tota els avantatges de les noves pel·lícules pancromàtiques comparades amb les altres emulsions fins ara emprades. Poguèrem constatar també que la sensibilitat als colors de les emulsions pancromàtiques és la que té major semblança a la de la nostra vista i, encara, una major sensibilitat pels colors blaus i violetes.

Abans d'entrar de ple al tema d'aquest article, cal fer algunes reflexions que tenen per al cineasta amateur molta importància. En parlar de cinema, sembla algunes vegades que hom oblidí un dels punts bàsics del seu Art: la fotografia.

Per tant, com a base, diguem-ne elemental, la primera qualitat que ha de tenir un film és la d'ésser perfecte de fotografia. I en dir fotografia volem dir que haurà de reunir les qualitats inherents a aquesta en el seu grau més exigent. Cap valor no tindrà el film que reuneixi totes les qualitats cineístiques, dinamisme, concepció, ritme, trets psicològics encertats, etc., si tot això no està expressat amb una fotogènia perfecta: valors de llum, angle addient, gradacions de tonalitats, valors als termes, perspectiva, plàstica, és a dir, totes aquelles coses que formen la fotografia elevada a la categoria d'Art.

Cal, doncs, que el cineasta amateur sigui un perfecte coneixedor de la fotografia i encara molt més exigent que l'aficionat fotògraf, ja que aquest gaudeix dels avantatges de poder manipular-se les obres i per tant corregir defectes que al moment de fer la fotografia no havia vist, el cineasta ha de prevenir-ho tot al moment de la presa de vistes posant tota la seva cura per tal que allò que filma tingui realment la qualitat que vol que tingui i no la que surti per atzar.

El cinema és un Art en el qual juguen per un igual la llum, la plàstica, el moviment i la intensió de les imatges. Per tant no podem prescindir de cap d'aquests factors essencials si volem fer cinema perfecte.

Concretant-nos al tema d'aquest article i després d'haver estudiat en l'anterior les qualitats de les emulsions pancromàtiques, ens trobem que resta encara un punt molt important a resoldre: la major sensibilitat d'aquestes emulsions, davant la de la vista humana, pels blaus i violetes.

Per a contrarestar l'excés de sensibilitat, per a aquests colors és necessari d'emprar els filtres de colors per tal que neutralitzin o compensin aquests valors. Heus ací el per què de la necessitat d'emprar els filtres.

Què és el filtre? El filtre és un cristall treballat òpticament, de superfícies paral·leles entre si, que està colorejat en massa. De filtres, n'hi ha de diferents colors i intensitats, però els més corrents i els que més recomanem als nostres cineastes són els de color groc-verd, taronja i robí.

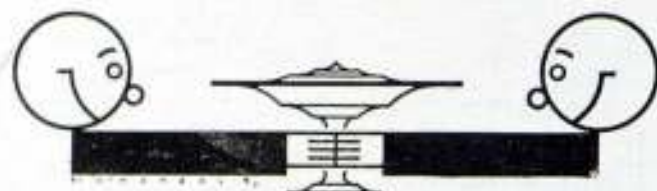
També n'hi ha de gelatina colorejada, protegida entre dos vidres, però llur qualitat és inferior i no tan recomanables com els colorejats en massa. Les cases Lifa i Raco estan especialitzades en filtres per a tots els usos fotogràfics i són una garantia de bona fabricació.

Del film «TAMARIU» de J. M.ª Galzeran

PANCROMATISME I FILTRES

per JOAN SABAT

CONCURSOS

Primer Concurs d'Escenaris organitzat per la Revista «CINEMA AMATEUR»

VEREDICTE

Destinats al primer Concurs d'Escenaris organitzat per aquesta Revista, s'han rebut els següents treballs:

1. Bohemís, lema: Trifulgues.
2. Lletra de la cosina, lema: Festa Major.
3. Diari de una madre, lema XXX.
4. Dinamisme sintètic, lema 1933.
5. Res de nou al... nas, lema: ...
6. El fantasma de Canterville, lema: Humor britànic.
7. La pipa de Sherlock Holmes, lema: Misteri.
8. Capvespre, lema: Infinit.
9. Tempestat, lema: Passions humanes.
10. Jordi actor, lema: Peripècies infantils.
11. Ell i Ella, lema: El de sempre.
12. El cim, lema: Aïres purs.
13. Entremaliadures, lema: Infants.
14. Confessió, lema: Amorosa.

Llegits tots els treballs pel Jurat qualificador d'aquest Concurs, els seus membres han acordat, després de tornar a analitzar els guions i arguments que es classifiquen en una primera tria, emetre el següent dictamen:

COPA al millor guió 1933 al treball núm. 10 que té per títol Jordi, actor; Lema: Peripècies infantils, adaptació de l'obra de Boet Tarquington, Penrod, actor.

La manera com és concebuda en el guió la realització d'aquest film, tot i no oferir cap solució d'expressió nova, és tota ella força cinematogràfica. Cap rètol no és necessari per a aclarir l'acció de l'argument, el qual es desenvolupa ben entenedor. En resum: la demostració palpable que l'autor del guió sap pensar cinematogràficament tot i no ésser cap

cineasta—com ens diu al pròleg—, al contrari de molts cineastes que no saben pensar cinematogràficament.

COPA al millor tema 1933 al treball núm. 6, El Fantasma de Canterville, lema: Humor Britànic, adaptació de la novel·la del mateix nom d'Oscar Wilde.

En examinar els treballs presentats a aquest premi, el Jurat es trobà en la dificultat de limitar el que pot o no pot fer l'amateur, ja que hi havien per una banda temes que es prestaven força a traslladar-los al lleng, però difícils de realitzar per la majoria dels amateurs, i per l'altra, els temes que, si bé eren a l'abast dels aficionats, no tenien cap idea original digna d'ésser premiada.

Analitzats altra vegada tots els treballs més detingudament, s'acordà per últim, concedir el premi al treball núm. 6, ja esmentat, vistes les moltes possibilitats cinematogràfiques que conté la novel·la d'Oscar Wilde d'on ha estat tret l'adaptació cinematogràfica presentada al concurs.

Barcelona, desembre de 1933.

Obertes les pàgines corresponents, resulten ésser autors dels treballs premiats els senyors següents:

«Jordi, actor», del Sr. Ricard Carreres Boore, de Badalona. «El fantasma de Canterville», del Sr. Josep Torrella Pineda, de Sabadell.

El repartiment de premis tingué lloc a la sala d'actes de la secció de cinema del C. E. de C. (carrer Paradís, 10, pral.) durant la sessió de cinema del segon dijous de gener.

CINEMA AMATEUR, en felicitar els autors premiats, dona les gràcies a tots els qui han col·laborat amb llur valuosa aportació a l'èxit del Concurs i els fa avinent que si, per tot el mes de febrer pròxim, no han estat recollits els treballs no premiats, s'entendrà que els cedeixen a la Revista.

En el pròxim número parlarem més extensament dels treballs premiats.

Tercer Concurs Internacional del millor film amateur (1933)

La nostra felicitació més entusiasta al Japó i als cineastes nipons que han guanyat amb tota justícia el primer lloc d'aquest Concurs.

Les disset nacions que enviarem films a París aquesta dies 8, 9 i 10 de Desembre, érem Alemanya, Anglaterra, Argentina, Àustria, Bèlgica, Estats Units, França, Holanda, Hongria, Itàlia, Iugoslàvia, Japó, Portugal, Suècia, Suïssa, Txecoslovàquia i Espanya, representada, aquesta, per encheirec directe de l'entitat organitzadora, per la Secció de Cinema del Centre Excursionista de Catalunya. La delegació de la nostra nació fou encomanada als amics Fargues, J. Prats i Caralt, i d'ells són les notes que segueixen.

«Hem assistit per primera vegada al Concurs Internacional del millor Film Amateur i tornem entusiasmats perquè hem comprovat com aquest sentiment nostre d'amor al Cinema que tenim tan arrelat i aquesta simpatia per als amateurs que el cultiven, està estesa per totes les parts del món. Es també amb goig que hem vist com els nostres cineastes produeixen tan bé com ho puguin fer els altres amics estrangers. Els nostres films no han guanyat cap premi però han fet un bon paper.

La nostra dissort fou que per culpa d'un retard imperdonable

Rodant una escena del film «DESTI» de Lluís Vilard

Fall del Concurs
d'Originalitat entre
els guanyadors del
II Concurs Català de
Cinema Amateur

DELMIR DE CARALT
reposandor entre escenes
del «Repórter Mecánico»
Uniké Napoléon

JOAN PRATS

Reunides les fotografies presentades pels guanyadors del II Concurs Català de Cinema Amateur i examinades totes elles, el jurat qualificador ha acordat per unanimitat concedir el premi ofert al retrat presentat pel Sr. Delmir de Caralt, el qual, junt amb els dels Srs. Joan Prats, Ignasi Salvans, Joan Salvans, Domènec Giménez i Llovet Gràcia reproduïm en aquesta pàgina.

CINEMA AMATEUR té com a honor la publicació a les seves

DOMÈNEC GIMÉNEZ

pàgines dels retrats presentats al seu Concurs d'Originalitat per tal com són — tot i que trobem a manca-hi molts d'altres cineïstes classificats — una representació dels capdavaners del nostre moviment cinematogràfic amateur.

LLOVET GRÀCIA

JOAN SALVANS

IGNASI SALVANS

Una selva verge... dins els estudis de la Poïthé Naton. Foto de Lluis A. Forques, presa durant la visita efectuada pels delegats de les nacions concurrents al III Concurs Internacional del millor film amateur 1935

del tren d'aquí a la frontera, ens fallés l'enllaç amb el tren francès. Però ens esforçarem per arribar el més aviat possible —viatjàrem per Bordeus— però en lloc d'arribar a París a les nou del matí, ho fíem a les cinc de la tarda, i per més que posàvem el nostre telegrama nocturn anunciant el retard, el nombre de films a projectar era tan gran, que a l'hora anunciada—les tres—hi ha trobem molt natural, es comença sense nosaltres. I, com que el fall era per punts, la nostra intervenció tardana hauria estat complicada i ens distingírem de formar part del Jurat.

No volem, però, dir, ni tan sols insinuar, que els nostres films haguessin guanyat ni millorat la puntuació, perquè fíem fer una injustícia a les comissions que fallaven, però creiem que aquella falta de contacte d'adams de la projecció podia influir un xic en el fall en el sentit que per ésser la majoria de films molt diferents de tema, resultaven difícilíssims de comparar i podia entrar en joc, sense fer la més lleu injustícia, la simpatia.

Deixant de banda els resultats obtinguts, la nostra participació als actes del Concurs ens ha servit moltíssim: la nostra nació en general i la seva representació genuïna en Cinema amateur, el Centre Excursionista de Catalunya, s'han obert encara més cap a les relacions internacionals. Avui, arreu se sap que aquí hi ha espèrits desperts per aquest art i es confirmen com una entitat desinteressada i generosa està animant per a servir-los.

Regenciem França per l'atnibilitat de la seva acollida i per l'entusiasme pesat en l'organització dels més petits detalls. I celebrem que aquell anarria dels japonesos—sonrie etern—s'encotnats als delegats de totes les nacions.

Hi hagué un detall o, més ben dit, un defecte cabdal, que caldria corregir en l'esdevenidor: les sessions simultànies. A la tarda es projectava a quatre sales alhora (els Documentals i els Llibres en les dimensions de films distints) i a la nit, els Arguments es passaren en dos llocs alhora, també. Així les coses, els delegats que pogueren veure el major nombre de films, en veieren una tercera part. I nosaltres, autèntic el cas pel retard, encara en veírem menys.

Dones, opinions sobre la seixantena de films presentats, les poques podrem donar-ne.

Aquell desig d'idees noves i especialment de la forma d'exposar-les, aquell desig de conèixer i fer conèixer als amics a través d'aquesta Revista, restà ben poc satisfet, i ens limitarem a les impressions del poc que veírem a la tarda, al tot dels Arguments vistos a la nit, i als de la sessió de Gala del darrer dia.

Encara que donarem un cop d'ull a cada sala, no veírem cap film sense més que *FANTASIE REVOLUTION* del Japó, del qual parlarem més endavant, i ens deturarem en la contemplació d'unos papallones dels Documentals en 16, quedant en aquesta sala la resta de la tarda. Aquestes papallones i aranyes del film d'Estat Unit *GARDEN CLOSE-UPS* ens ens una meravella de composició fotogràfica amb un constant contrast de valors tonals i d'un focus perfecte. Film que una l'art al document, si un defecte tenia era solament el d'ésser poc variat.

Veírem una part d'un film de tres hores vingut d'Hongria: *L'ASCENSIO AL GROSS GLOCKNER* que mostrava la tècnica de pujar les parets verticals de gel. La difícl fotografia d'aquest, recixida al màxim, i, com a document, magnífic. Quada classificat molt avall, potser, suposem, perquè en el Jurat no devia haver-hi gaires amants de la muntanya.

Passà després el film que ens agradà més entre els pocs films vistos, que era holandès i de títol *KLOUTERSCHOOL*, descripció d'una escola tipus Montessori. Era un film d'infants i que ens féu sentir infants tota l'estona de la projecció. Un film sense cap cosa especial en ella mateixa, però que ens feia veure el molt que pot fer el cineasta cameraman si es compromet de debò amb el tema que descriu.

FUNDITO D'ACER, el documental italià, era de fotos precises i que aprofitaven bé les visions grandioses a què es presta una gran fundició, però abandonarem la sala quan s'anuncià que tenia tres hores.

Després d'un ràpid sopar assistirem a la projecció total dels

argumenta, formant part del Jurat, en 16 i en 9 $\frac{1}{2}$, els amics Prats (J.) i Forques, respectivament.

ARGUMENT EN 16 M/MS.

Al nostre criteri, el millor film era el japonès i el segon, pel que semblaven expressar les imatges, l'holandès. Ara que parlyarem al francès i l'italià.

Del primer premi, el film francès LETTRE D'UNE INCONNUE, creiem que fou concedit més al treball que a l'obra treballada, (criteri que no compartim). Sembla que aquest Paul Cléry, un italià força atrable que viu a París, és el camerman únic, l'actor principal, i que es revela i es positiva el film ell mateix. El conjunt del film no ens agradà gaire: la fotografia és dura, el maquillatge no és bo, els focus de llum segueixen l'actor, i el conjunt és massa literari, però conté una escena en la qual ella i ell són a la platja i en la qual les mans en la sorra ens descriuen tot el que cal descriure. Per aquesta escena cal felicitar ben alt l'autor.

El segon premi, en canvi, no té ni aquesta escena bona. C'IP I PUCK AL PAIS DE LES MERAVELLES és un film d'infància. Els nens, per a somniar una regió fantàstica s'adormen al sofà amb el llibre de contes a les mans. En acabar—qui no ho preven?—es desperten. I durant dues hores els passen trucs innocents, trucs gastats tots ells inmoviments al revés, aparicions i desaparicions sobtades, etc.). El tema és inqüestionable si s'hi posa una gràcia nova en els gagos o en la manera de dir, però hi manca una i altra cosa. En el seu fons citarem el bon treball dels petits, i la gràcia d'un moment que feia d'ós de joguina que vol anar a salvar els nets perduts.

L'altre segon premi fou per a MA MÈRE MORTÈ, del Japó. Un film senzill, potser el més senzill que hem vist mai, és un film modelic. Tema sense complicacions, desenvolupat amb la simplicitat que demana: una mema posa vora la tomba de la mare morta, mentre a una altra tomba, s'hi acosta una altra japoneseta amb unes flors fresques que col·loca al lloc on hi havien unes flors seques que llança a terra. I veiem com la primera noia pren les flors passades i les porta a la tomba de la seva mare. I li sembla veure-la com li somriu. I ella somriu també (si no és ben bé això, almenys ho sembla). La fotografia es mereixia ésser millor. El que queda bé és la composició fotogràfica, encara que d'un japonès ens creiem poder esperar encara millor.

En tercer lloc queda MONTSERRAT, que ja coneixem.

I en quart lloc, es classifica ILLUSIE, un film que no entenguem i que ho atribuïm als rètols, que eren en holandès. Ara que quan parlarem al simpatie secretari de la Smal-filmliga (organitzadors del Segon Concurs) ens confessà que a Holanda tampoc no era comprès, i que no era estrany perquè algun dels actors li havia dit que encara és l'hora que no sap de què va. Fruit d'un concurs d'obscuritat, fou rotat pels Chels a la vegada en 9 $\frac{1}{2}$ i en 16. I en les dues dimensions s'exercia al Concurs.

Visualment era el millor i més artístic de tots els presentats: teulades i carrers amb sol, i molts primers termes de cares i ulls, i mans, unit a una fotografia bona i a un ritme ràpid, ens donava la sensació que quedaria classificat a més bon lloc. Sembla que l'argument era el cas d'una lletra que el professor del noi que l'ha escrita ha de transmetre a la noia que l'encarrega i el distreu, entra en la qual el noi s'acomoda, però quan li hi va a donar la troba tan entusiasmada amb un altre noi que l'esquinca veient-la inútil. Repetim que a Holanda no l'entenen, per si no és ben bé això.

Segueix LE CHAPERON ROUGE, de l'Argentina. El gèlup que fa d'avia, el treball esplèndid d'algun infant i la fotografia bona, l'equilibraven al film italià. Com ell, però, donava la impressió que si els amateurs noessin sinó això, no valdria la pena de fer concursos... ni cinema.

I menyspreada per la puntuació com es mereixia, quedà a la cua CARMEN, un film suís que si ell fou tot el que coneixíem de Suïssa, tindriem al pol oposat de la nostra opinió actual aquest adorable país. Una mema de presa de pel savanera en la qual Carmen és un home que no té la més lleu aparença femenina, i els actors amb uns moviments deliberadament tragi-comics volen fer una paròdia humorística i sobe aconsegueixen demostrar descomixer el que és l'humor. Fotografia amb halos místics i dolents.

Encara passà un film d'Alemanya, però es considerà desplaçat de tema pel Jurat i no es classificà: Alps, vaques, tipus... homes de voura com desfilen en la seva bella documental.

El resultat oficial dels Arguments en 16 m/ms., és:

Primer Premi: «Lettre d'une Inconnue», França, 45,40 punts.

Segon Premi: «C'ip i Puck al País de les Meravelles», Itàlia, 42,00 punts.

Segon Premi: «Ma mère morte», Japó, 42, 60 punts.
«Montserrat», Espanya, 41 punts.

Medalla concedida a la Secció de Cinema del C. E. de C. per la seva brillant col·laboració al III Concurs Internacional de Films Amateurs celebrat a París

- «Illusies», Holanda, 40,60 punts.
- «La Chaperon Rouge», Argentina, 39,40 punts.
- «Carmen» (fantasia), Suïssa, 28,80 punts.

ARGUMENTS EN 9 $\frac{1}{2}$ M/Ms.:

El primer premi es destinà al film **LE VAGABOND**, de la senyoreta Suzanne Guimard. Indubtablement aquesta distinció la mereixia per tractar-se d'un film excellent, amb una fotografia encertada, trameses ben realitzats i una interpretació molt justa tot i que el desenrotllament de l'acció no era gens fàcil. L'argument: un matrimoni viu feliç del treball quotidià fins al dia que la muller sorprèn un vagabond que ha comès un robatori i el denuncia. Aquest, per venjança, tira la dona al riu. El marit la salva mentre el vagabond repren el seu camí lamentant per l'odi i els remordiments...

Guanyà el segon premi **LES AFFAIRES DU CONSUL DONGEN**, de Ligostévia. L'argument no és agradable: un individu assegura la gent i després per cobrar l'assegurança els hipnotitza i els fa oïr o bé tirar-se a un abisme, etc., fins que li descobreix el negoci el noví d'una pròxima víctima que és salvat per aquesta quan estava, ell també, hipnotitzat. La fotografia dolenta, per un mal revelat. Generalment, als amateurs, els costa d'aconseguir que l'espectador es compenetri amb la pantalla. Aquest és un cas més que confirma la regla.

L'APRÈS-MIDI D'UN FAUNE, d'Austria, és un intent de presentar cinematogràficament i sincronitzar la composició musical de Debussy del mateix títol. La interpretació és detestable: unes nimfes saltant i ballant i un faune jogant tocant el xulet i saltant com un cabrit. El faune vol

emportar-se una nimfa, però acaba el film sense aconseguir-ho, perquè les altres nimfes ho impideixen (o totes o cap). El faune, pobret, resta sol, i es consola tocant altra volta la flauta...

FELIX DETECTIU, del Japó, és realitzat amb dibuixos animats, i posa de relleu una vegada més la infinita paciència dels nipons. Encara que quedava desplaçat al tema, tenia un argument: un gos roba les sabates a una nina i Félix descobreix el lladre i les li retorna. La fotografia i el ritme excel·lents.

EL CATACLISME, d'Hongria, té el mèrit d'uns paisatges florats bons com tota la fotografia del film. Explicarem l'argument per si algú s'hi inspira: Un savi dedicat a l'astronomia, dedueix que una estrella tocarà la terra en una data determinada i produirà la fi del món. Estudiada la forma de fugir amb el seu ajudant, construeixen un coet interplanetari habitable. El dia abans de la col·lisió astronòmica, el savi, la seva muller i l'ajudant es dirigeixen a la lluna on arriben amb un aterratge forçós en el qual queda ferit el savi. Examinant la terra amb un telescopi s'adonen que la temuda estrella ha passat sense tocar-la gens. El savi confessa que s'ha equivocat. La ferida se li agreuja i mor. L'enterrenen, o millor dit, l'entullen. Això és el cataclisme esperat, però la muller i l'ajudant estaven enamorats i aprofiten el coet volador per retornar a la terra... i cap a casar-se.

RIU AYAIL, l'excel·lent film d'Isidre Soesla el coneixem prou i ens abstenim d'elogiar-la ara.

ILLUSIE, film que ja hem crítics unes setmanes més amunt amb motiu de la seva versió en 16 m/m.

1. per acabar, **LA ROCHA DEL DIABLE**. Una llama italiana que fóra tolerable si en lloc de 550 metres, en tingués 150. La primera part (100 metres) està destinada a ensenyar els protagonistes jugant a la platja. En la segona (100 metres més), el protagonista porta la núvia al castell del pare d'ella, però aquest no vol que s'hi casi. Es consolen passejant pel jardí. Tercera part (encara 100 metres). Vist l'entassament del sogre, que no vol ésser-ho, la filla se'n va a casa d'una amiga que viu en una torreta al cim d'un turó prop del mar. Unes escales imponents de llargues donen accés al cim. Es veu la protagonista pujant l'escala del primer al darrer graó. El pare té remordiments i va a casa de l'amiga per dades de l'estimada del seu fill. El pare puja l'escala... fins arribar a dalt de tot. En la quarta part (100 metres sencers), la noia descobreix dins d'un llibre un plànol del lloc on es troba un tresor al fons del mar, sota una roca anomenada «del diable» i vol trobar-lo i ésser rica per a casar-se amb l'estimat. Amb tot això, el noi arriba a casa i, en no trobar el pare, va a la torreta del cim. Es veu el pare baixant íntegrament l'escala. A poc arriba el fill que, està clar, puja l'escala... La quinta part (de 100 metres): Quan ell és a dalt, no troba la núvia i l'amiga li explica que ha anat en recerca del tresor, es despulla i es posa a córrer per les roques, des d'on veu que ella s'ofega. S'hi llança i la salva i pugen a una barca. Els 50 metres de la sisena part són per tal que ell es tiri de cap a mar (vistas submarines), trobi el tresor, el pugi, s'abraui a l'amada, corriu al pare, a aquest els beneïxi, i tinguin una estoneta per a continuar passejant-se pel jardí.

L'endemà, a les dues de la tarda, visitarem col·lectivament els Studios **PATHE SATAN**, on ens mostraran les diverses seccions que componen una empresa cinematogràfica.

La sensació en conjunt és la d'un magnífic ordre del des-

Els nostres delegats al III Concurs Internacional de films amateurs Srs. Joan Prats, Lluís A. Forgués i Delmís de Caralt, en ple París

mitra. La tècnica del sonor ha complicat enormement el rodatge i veïrem impressionar unes escenes dins les construccions de triples parets fetes a base de canya de sucre. Després ens mostraren els aparells de post-sincronització per als films que es poden muts, i el taller de maquetes on admirarem un carrer en miniatura. El decorat sensacional de la visita fou una selva magnífica reproduïda amb tot detall, i que creiem serà del film «Amok», encara que no ho podem assegurar perquè sembla guardat-se sempre gran reserva del nom del film que es farà (no serà perquè després diran que és autèntic africà?).

A la nit se'ns oferí un banquet a «La Pergola». Les taules oferien un aspecte magnífic que podrem mostrar en el film que impressionarem durant els brindis. Per veïns tinguerem els simpàtics belgues i holandesos amb els quals refermàrem l'amistat que «per correspondència» teníem des dels Concursos anteriors. El nostre delegat Lluís A. Forques s'aixecà a donar gràcies per l'acolliment amable de què érem objecte i digné que en cas de dificultats d'organització del quart Concurs per a la nació guanyadora (que encara no es sabia quin era) oferim el nostre Centre per a fer-ho a Barcelona. Propugnà per una entesa donada per evitar les dificultats que actualment es presenten per a l'intercanvi de films amateurs, i indicà la conveniència que tots els delegats es preocupessin d'amar preparant el terreny per tal d'arribar a un acord internacional definitiu. A mig banquet, arribà un film de Portugal que ens feu recordar el paper que devien fer els nostres l'any passat a Holanda. Després, anàrem col·lectivament invitats al Cine Marigny, i allà ens acomiadarem dels delegats que marxaven l'endemà.

DIUMENGE, dia 10.

Fins a la nit no es saberen els resultats. Aquests es llegiren en el descans de la Sessió de Gala que es féu en la Maison des Centraux en presència del President d'Honor del concurs, el savi inventor del cinema, Mr. Louis Lumière. El programa era el següent:

- En 9 1/2 mm.: «Les quatre saisons au Japon», Japó.
 «Etude 3/33», Holanda.
 Fantaisie «Révolution», Japó.
 «Les affaires du Consul Dongen», Iugoslàvia.
- En 16 mm.: «Venezia», Àustria.
 «Enchantement d'Automne», Alemanya.
 «Montserrat», Espanya.
 «I'd be delighted to», Estats Units.
 «Cip et Puck au pays des merveilles», Itàlia.

Comentem els films: LES QUATRE SAISONS AU JAPON: era una fillograma d'art paisatgista. I la part documental era molt interessant per als qui vivim tan lluny d'aquelles terres. Recordem uns ponts penjants primis i forts com la raça japonesa. El millor era la Primavera i la Tardor. Caríssim, també, veure esquiar al Fujiama. Fou aplaudida la imatge d'un pot traient fum.

ETUDE 3/33: film abstracte de bombolles de sabó. El plaer visual de la contemplació de les imatges era del·lícios. Les bombolles de sabó delícades, lleugeres i transparents boten, passen, creixen i reboten, (quan plenes de fum) amb una plàstica nova. Una imatge a remaneir, la de la superfície de l'aigua amb totes les bombolles apinyades inflant-se a la ve-

El nostre delegat Sr. Lluís A. Forques, durant el seu discurs en l'àpat celebrat en honor dels delegats de les nacions participants al III Concurs Internacional de films amateurs — Foto de Pierre Boyer

gada. En acabar, encara uns jocs abstractes dels petits blocs de gel d'una nevera elèctrica: el millor era una vista d'un vas presa d'un angle inferior a la superfície, amb l'enfonsament del petit bloc que oscil·lava amunt i avall una estona, mentre s'anava fonent.

PANTASIE RÉVOLUTION: Llums i ombres en moviment rotatiu. I res més. Tot plegat una cosa formidable. O ruda l'objecte o volta la càmera, però tot són ombres que voltan i voltan: molles espirals corbes i bocins indescriptibles que van i vénen captats per les duplicadores i deformadores. Per sense solta, hagués estat un desastre, però, ben al contrari, era fet amb sentiment del que es proposava i amb un ritme especial que en feien una petita obra d'art. Algunes escenes foren aplaudides.

LES AFFAIRES DU CONSUL DONGEN, film que hem criticat més amunt amb motiu de la seva projecció en el Concurs.

Després del descans i lectura del Pall que detallarem després, passaren la selecció de 16 mm.:

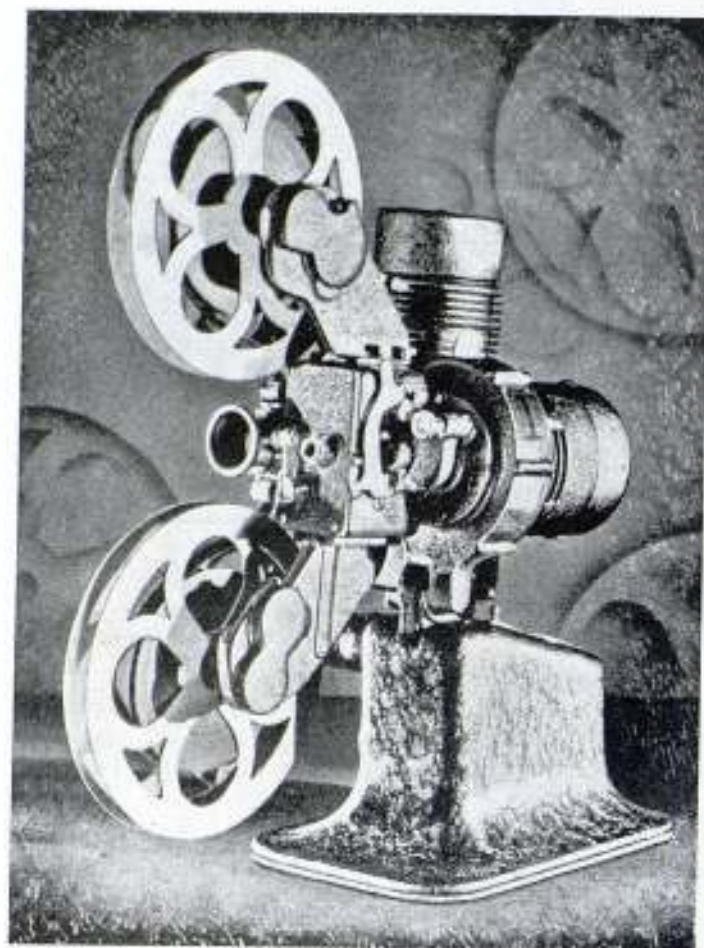
VENEZIA: No res més que un documental, però amb una fotografia sempre molt bona — a remaneir algun contrallum — i una recerca dels detalls que el feien millor del que acostuma a ésser el documental sobre una ciutat.

ENCHANTEMENT D'AUTOMNE: Bonna fotografia, però res més que fotografia i poc cinema.

MONTSERRAT: Del film, no en drem res, però volem constatar la satisfacció d'haver-lo vist escollit entre els seixanta films presentats per aquesta sessió de gala, tot i no haver estat premiat. Fou aplaudit en dues ocasions.

I'D BE DELIGHTED TO: film on amb els peus i les mans d'ell i d'ella, ens descriu l'episodi d'un dia. Cal reconèixer que és interessant de veure, però és d'una lentitud tan exagerada en els moviments dels actors, i en la relació d'unes escenes a les altres que el fan poc humà i poc atractiu. El que hi passa, si que és atractiu i humà: es troben i acaba dalt d'un sofà.

CIP I PUCK AL PAIS DE LES MERVELLES: L'ònia meravellosa que té (ja ho deïem abans), és que guanyés. Quina no en foren que fos perquè en el mance de l'escenari de la bruixa hi havia la creu avistada de Hitler?

Projector J. S. de 750 watts

Els projectors FILMO són una meravella de la mecànica i no fallen mai. El FILMOPHONE és el projector sonor amb sincronització per discos. El FILMOSOUND és el projector per banda sonora sobre el mateix film. En els vostres projectors podeu aplicar les noves bobines FILMO de 366 i les de 489 metres (1200 i 1600 peus) de gran durada de projecció.

També venem aparells de 8, 9 1/2 i 16 mm. d'altres marques i preus

Bell & Howell FILMO

representat per

Lluís Baltà, Successor de BALTÀ I RIBA

Portal de l'Àngel, 42 - Barcelona

Telèfon 12364

Els accessoris per als cineistes, de 16 mm. produïts per la casa Bell & Howell (FILMO), són ben resolts i treballen sempre bé: Recordeu els seus tripodes, ecrans, vinyetes, telèmetres, dispositius per a la càmera a distància, accessoris per a llum artificial, mesuradors d'exposició, aparells d'impressionar títols, aparells de muntatge, bobines amb estoiç humit, ampliadora de fotogrames a negatius 6x9, pantalles de projecció de totes dimensions i classes, llum pilot per als projectors, etc., etc.

La CINEMICROSCOPIA té en els aparells FILMO els més ben estudiats, i són adaptats unànimement pel món científic, com ara s'ha confirmat en el darrer Congrés de Cirurgia de París.

Recordem uns quants títols de films guanyats en els CONCURSOS de Cinema Amateur que organitza el CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA, i els quals són fets íntegrament amb càmbres FILMO: Montserrat, Orient, La dansa més bella, Turisme, La vall d'Aran, Alpina, Reportatges Ferm, L'Illa Deserta, Esquí, Un film suïll, Records de Mallorca, Sant Llorenç del Munt, Camping a la vall d'Astós, Aigua, Vora els Estanys de Sant Maurici, L'Aquarium de Barcelona, El Repórter Mecànic...

FilmoTeca
de Catalunya

La càmbra FILMO és la capdavantera de les novetats quan aquestes es poden donar per definitivament estudiades. Heus ací uns quants extrems dels que poden aplicar a la vostra càmbra. Les càmbres FILMO són la màxima perfecció del cinema d'aficionats.

UN FILM DEL MATEIX CONCURS: En el descanç es projectà aquest film, que emben fet d'en Bonvaïs, i on es mostren les activitats d'aquests dies. El més interessant, i molt ben pensat, era el conegutament que ens mostrava totes les Revistes que fan l'intercanvi amb Cine-Amateur, la Revista francesa, les quals anaven caient unes sobre les altres, intercalant-hi endà vegada una vista de la nació on es publicaven. (Per cert que, tot seguit del retorn, enviarem a l'aido un rebull de la nostra ciutat, per millorar el que havia col·locat en tancar la nostra CINEMA AMATEUR.)

La llista oficial dels premis concedits és la següent:

Dimensió 8 m/m. Categoria *Escenaria* (films presentats: 1).

1.er «Sang Chaud», França.

Categoria *Documentals* (films: 3).

1.er «Early Spring», Japó.

Dimensió 9 1/2 m/m. Categoria *Escenaria* (films: 8).

1.er «Le Vagabond», França.

2.es «Les affaires du Consul Dongen», Iugoslàvia.

Categoria *Documentals* (films: 9).

1.er «Les quatre saisons au Japon», Japó.

2.es «De l'hiver au printemps a Prague», Txecoslovàquia.

3.es «En Montagne», França.

Categoria *Genre* (lliure) (films: 7).

1.er «Fantaisie Révolutions», Japó.

2.es «La rivière», Txecoslovàquia.

Dimensió 16 m/m. Categoria *Escenaria* (films: 7).

1.er «Lettre d'une inconnue», França.

2.es «Tip i Puck al país de les meravelles», Itàlia.

3.es «Ma mère morte», Japó.

Categoria *Documentals* (films: 13).

1.er «Mountain Trip on Early Summer», Japó.

2.es «Sous les ponts de Paris», França.

Categoria *Genre* (lliure) (films: 10).

1.er «I'd be delighted too», Estats Units.

2.es «Camera Aventures», Holanda.

Classificació per Nacions, tenint en compte que, segons les

Bases sols hi ha primers i segons premis i que compten, respectivament, per dos i un punt:

Japó: 9 punts.

França: 8 punts.

Estats Units: 2 punts.

Holanda, Itàlia, Iugoslàvia: 1 punt.

El Jurat fou format per set comissions amb delegats del Japó, Itàlia, Holanda, Bèlgica, Àustria, Iugoslàvia, França i Espanya.

De París estant ja sortit, degudament traduïda pel de català japonès, la primera del citació als guanyadors, que fou fet per nosaltres. Avui la repetim per al Japó i'enviem a França, com a guanyador, a ben poca distància del segon lloc, i com a nació organitzadora, la nostra salutació més afectuosa a través de la persona molt simpàtica—sincerament—del President de la Federació Francesa de Clubs Amateurs, Mr. Raymond Bricon.

Concurs de la Secció de Cinema del Centre Excursionista del Vallès. — Sessió de veredictes

El dimarts, dia 14 de novembre, tingué lloc la sessió de fall del Concurs de films amateurs organitzat per la Secció de Cinema del C. E. del V. de Sabadell amb el tema únic «Festa Major».

Amablement invitats per l'entitat organitzadora assistírem a la projecció que fou un veritable èxit, tant per la qualitat d'algun dels films presentats com per l'entusiasta accepció que mereixeren per part dels espectadors que omplien completament l'espaiosa sala de projeccions.

El millor film presentat fou «Mossie Català núm. 2. — Festa Major» d'Eusebi Ferré, el qual fou premiat a més del premi de la categoria de reportatge amb el Premi Extraordinari com a millor pel·lícula del Concurs. Aquest film ens presenta escenes d'una Festa Major de poble amb tota minuciositat de detalls i amb uns tipus de veritable realitat que en diversos moments—la tortura d'unes sabates en uns peus inadaptats—

Els protagonistes d'un film intèr d'Eusebi Ferré

Del film «FESTA MAJOR» d'Eusebi Ferré

procuren la hilaritat dels espectadors. Les escenes d'intenció molt encertades per la composició i l'excel·lent fotografia, detall que no falla en tot el film. La sincronització molt ben ajustada i el ritme excel·lent en què es desenvolupa fan de «Festa Major» un film model.

Libet-Gracia presentà un film que amb el lema «Festa Major» fou premiat com a la millor pel·lícula humorística i de muntatge. El temperament cinematogràfic del seu autor es mostra des del començament del film. Unes caixes curules de quèviures a punt d'ésser venudes per la festa, presentades al final ben buides ens demostra que un dels principals al·licients de les festes majors és la stercor. Escenes dels divertiments propis d'aquestes diades completen el film, el qual fou molt ben acollit.

El Premi de l'Ajuntament de Sabadell va ésser concedit al film «Sabadell», de Ramon Masoliver i Rodolf Homéger. L'escena més remarcable és l'atterratge violent d'un avió militar presa admirablement i amb molta oportunitat pel «cameraman».

El film no premiat «Festa Major a Montanyes» es feu remarcar per la sincronització un xic... especial. Mireu que sentiu un altaveu cantant «Tápame, tápame, tápame... etc.», al pas d'una processó...! És una idea que no podem aprofitar.

El Jurat acordà crear un nou premi per distingir el film «Festa Major de Sabadell 1933», d'Emili Puig, força reeixida dins del seu caràcter de reportatge.

«Recull», altre dels films presentats fou el més fluix de tots. Creiem, però, que el seu autor prengué part en aquest Concurs amb un esperit de col·laboració.

Resumint, direm que aquesta vetllada ha d'ésser molt profitosa per als entusiastes cineastes de Sabadell.

III CONCURS CATALÀ DE CINEMA AMATEUR

La concurrència al III Concurs Català de Cinema Amateur que cada any organitza la Secció de Cinema del C. E. de C., promet ésser, com sempre, nombrosa i selecta. Sabem de molta gent que es prepara activament per prendre-hi part.

Podríem ja donar referències de films que s'estan rodant, però preferim guardar la incògnita fins al Concurs.

Una cosa, però, volem ja avançar als lectors i és la col·laboració que tenim ja anunciada de cineastes madrilenys i de quatre films procedents d'Anglaterra, Bèlgica i altres nacions ens han promès també formalment concórrer al nostre Concurs.

El caràcter general que sempre han tingut els concursos de la Secció de Cinema del C. E. de C., els ha fets considerar com la prova màxima del nostre cinema, prestigi al qual esperem que tots els nostres cineastes sabran correspondre, com cada any, amb llur valerosa aportació.

Quatre premis més

Ens plau comunicar als nostres cineastes que hem rebut quatre altres premis de Cooperació per al III Concurs Català de Cinema Amateur.

COPA LLUIS A. FORGUES

a un bon film d'un soci de la Secció de Cinema del C. E. de C.

COPA «EUMIG»

al millor film en 9,5 mm. impressionat amb moto-càmbra «EUMIG».

PREMI DELMIE DE CÀRLAT; TISORES D'ARGENT

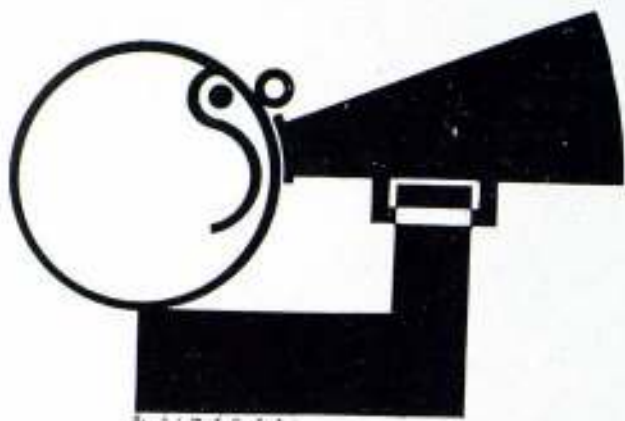
Aquest premi es concedirà exclusivament al film al qual NO SOBRI NI UN PAM DE PEL·LÍCULA. Cas de no haver-hi cap film que no tingui aquesta condició precisa, el premi quedarà a la nostra disposició per al pròxim Concurs.

COPA DE L'ARGENTER ALFONS SERRAHIMA

Al millor film humorístic.

Concurs de films de 9'5 i 16 mm.

A darrera hora ens comuniquen de l'Associació de Cinema Amateur, que han ajornat el termini de lliurament dels films al seu concurs fins al 15 de febrer.

NOVES DE TOT ARREU

SECCIO DE CINEMA
DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA

Sessió de selecció de films per a
participar al III Concurs Internacional
del millor film amateur 1933

El dia 2 d'octubre tingué lloc la sessió de selecció dels films que havien de representar el nostre país al III Concurs Internacional del Millor Film Amateur 1933, que es celebra originalment a París els dies 8, 9 i 10 de desembre.

Feta la crida per mitjà de «CINEMA AMATEUR», la premsa diària i directament a totes les entitats cineístes, per concorrer a aquest concurs, contestaren amb un vot de confiança a la Secció de Cinema del C. E. de C. per creure que els films premiats al II Concurs Català de Cinema Amateur representaven el millor exponent del nostre Cinema i d'entre els quals devia escollir-se la nostra representació Internacional.

Es projectaren els films «Abelles», «Riu Avall», «Reporter Mecànic», «Ritmes d'un dia», «Castigadors castigats», «Fons de Glòria», «Montserrat», «Blata» i «L'illa deserta».

Els temes que consten en la convocatòria del concurs són: Argument, Documentals i Viatges llunyans. Cada país podia presentar un film per a cada tema i dimensió acceptada de 8, 9,5 i 16 mm. El Jurat escollí per a ostentar la nostra representació els films «Montserrat», de Delmir de Caralt; «Abelles», de Joan Prat i «Reporter Mecànic», de Delmir de Caralt, en 16 mm, i «Riu Avall», d'Isidre Socías «Ritmes d'un dia», de Domènec Giménez en 9,5 mm.

Havent quedat desert el tema Documentals i Viatges en 9,5 mm, i en ocasió d'haver-se projectat posteriorment el film «Rapsòdia Olívia», de Francesc Gibert, presentat en el II Concurs Català de Cinema Amateur en dues bobines, però reduït a una pel seu autor, reduïció que l'ha millorat notablement, s'acordà, prèvia consulta als components del Jurat seleccionador, enviar aquest film al Concurs Internacional, per creure que tant per la seva fotografia com per la realització cinematogràfica fóra una representació excel·lent dels films de 9,5 mm, en el tema esmentat.

Ens han sorprès enormement les manifestacions que, demostrant una completa indocumentació, fa un crític de cinema amateur respecte a la inclusió d'aquest film. Volem fer constar que no se li fa—com afirma aquest crític des de les pàgines del diari en què escriu habitualment—cap concessió,

especial. Si s'ha enviat «Rapsòdia Olívia», malgrat no hagués estat projectat a la sessió de selecció, ha estat per creure-la digna d'aquest moviment i el procediment emprat ja deu a bastament la finalitat perseguida, o sia que el nostre país tingui una bona representació a cada tema d'aquest important Concurs Internacional.

Sessió del segon dijous de novembre

Amé aquesta sessió celebrada el dia 9 de novembre, en mençarem les projeccions de cinema amateur que, en el costum en els cursos anteriors, tenen lloc tots els segons i quarts dijous de cada mes. L'objecte d'aquestes sessions és ensenyar els films que, sense pretensions d'exhibicionisme, ens duïen els socis de la nostra Secció i els cineastes en general.

El primer film del programa «Parc Monceau», de Lluís A. Forgués, ens mostra diversos indrets d'aquesta delícia parisenca. Hi ha escenes d'una fotografia excel·lent.

«Banda Gris», de Lluís Gibert, és un film realitzat any 1927. Cal reconèixer que en aquella època fer un film tan guament existencialista tota una «performance». L'argument a base d'un rapte, persecucions accidentades, alliberament de la segrestada i càstig dels «gangsters», està ben portat i amb una tècnica encertada. Un dels principals intèrprets és una nena de pocs anys. Algunes escenes d'un film com a professional intercalades en l'acció arral·loixen el conjunt.

«Nària», un altre film de Forgués, fa desfilar per la pantalla, vists a través de la finestrella del tren, els esplèndids panorames que es van succeint fins a arribar a la vall de Nària. Aquesta part del film ha estat realitzada a l'hivern i a continuació hi ha la repetició de la mateixa excursió impressionada a l'estiu. La fotografia bona.

«Vallgorriana», també de Lluís A. Forgués, ens mostra els encontorns d'aquest bell indret de Catalunya. Fotogràficament és ben reeixida. Recordem uns reflexos d'aigua sobre fulles impel·lides pel vent i un campament de gitans a contrallum d'un efecte molt bonic.

«Rapsòdia Olívia», de Francesc Gibert, ens demostra, una volta més, el que guanya un film si una teoria implacable s'ha passejat al llarg de la cinta de cel·luloide. Aquest film presentat al II Concurs Català de C. A. en dues bobines, ha estat reduït a una pel seu autor. Les escenes de repartitge que conté el film són preses encertadament i la seva fotografia impecable fan que cinematogràficament sigui una pel·lícula perfecta.

Sessió del quart dijous de novembre

El dijous, 23 de novembre, tingué lloc una sessió de cinema dedicada a la Secció de Cinema de l'Associació d'Alumnes i ex-Alumnes de l'Escola de Belles Arts de Barcelona. Es projectà íntegrament el lot de films seleccionats per a representar el nostre país al Concurs Internacional. Ens abstenim de fer comentaris respecte als films per ésser ja coneguts i presentats en els concursos anteriors.

La sala de projeccions del nostre Centre, ben plena dels socis d'aquesta novella entitat, acollí amb entusiasme les produccions dels nostres cineastes. Tal com va indicar el nostre President en el seu breu parlament al començament de la sessió, volem fer constar la satisfacció que ens causa la formació d'aquestes agrupacions dedicades al cinema amateur, les quals trobaran sempre en nosaltres tot l'ajut que sigui necessari.

Agrupació Excursionista de Badalona,
Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona.

SECCIÓ DE CINEMA DE L'A. A. E. E. B. A. B.

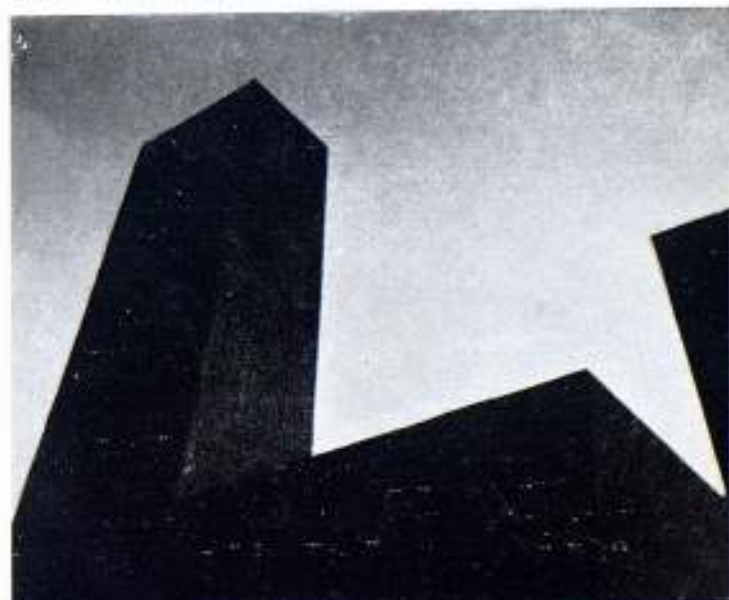
Sentint la necessitat d'un nucli purament artístic que es preocupi del Cinema com a Art, únic camp lúgic que condueix a resultats nobles i universals, s'ha constituït dins l'Associació d'Amics i Ex-Alumnes de l'Escola de Belles Arts de Barcelona una Secció de Cinema, la finalitat de la qual no és altra que l'estudi i la pràctica del Cinema com l'Art més complet, complex i més sensible dels nostres dies. Hova act el nostre punt d'alliberar des del qual bastirem el nostre programa i la nostra actuació. Estudiar, analitzar i realitzar el cinema com estudiem, analitzem i realitzem pintura o escultura. I aprofitar-hi per a plasmar les nostres inquietuds.

Aquesta Secció, amb el desig d'exposar als seus associats un panorama, el més complet possible, del valor actual dels nostres cineastes amateurs, i creient que nos trillar per a demostrar-hi que la selecció de films que s'acorda enviar a París en representació del nostre país per a prendre part al III Concurs Internacional de Films Amateurs, gestionat de la Secció de Cinema del C. E. de C., a la qual no serà mai prou agraït el seu esperit de proselitisme—no oblidem que tot el prestigi del moviment cinematogràfic amateur de casa nostra s'ha nodrit principalment d'ella—, una sessió, a base precisament de la selecció internacional, sessió que tingué lloc amb el màxim d'entusiasme a la sala d'actes del C. E. de C., la qual es veié insuficient per a acollir tots els associats que hi assistiren. No cal dir com l'èxit fou complet i com estem satisfets d'aquesta primera actuació nostra que devem i agraïm a la gentilesa de la Secció de Cinema del C. E. de C.

CINEMATIC CLUB AMATEUR (Barcelona)

Reben d'aquesta entitat cineasta les notes oficials que publica mensualment, en les quals hem tingut ocasió de conèixer l'obra que porten a terme amb tot entusiasme els seus

Del film «RITMES D'UN DIA» de Domènec Gómez

La Secció de Cinema del C. E. de C. ha estat i estarà sempre a la disposició de totes les entitats afins amb un veritable esperit de col·laboració i companyonria amb la finalitat de contribuir entre tots a l'enlairament de l'art cinematogràfic.

ASSOCIACIÓ DE CINEMA AMATEUR

El dia 26 d'agost, en el local de l'Associació, tingué lloc una sessió de pel·lícules 9,5 mm. integrada pels següents films: «Jugues al Club de Mar» (reportatge esportiu), de R. i A. Samsó i R. Bordin; «Excursió a Girona pel Foment de les Arts Decoratives», de R. Bordin; «El Parlament de Catalunya» (reportatge col·lectiu de l'A. C. A.), «Inspiracions», assaig per J. Roig.

Durant el mes de juny es celebrà la Junta General ordinària quedant elegida la Junta següent:

President, Jaume Marco,

Sots-President, Pere Ricart,

Secretari, Antoni Samsó i R. Bordin,

Sots-Secretari, Manuel Moragas,

Caixer, Jaume Planells,

Comptador, Robert Senties.

Vocals: Angel Ferran, Ramon Samsó i R. Bordin, Francesc Cases i Ramon Bordin.

En aquesta Junta es tractà de l'adquisició de material nou, el qual ja ha estat adquirit, consistent en aparells de presa de vistes, projectors i equip sonor per a sessions.

El dia 6 d'octubre tingué lloc una sessió en la qual es projectà:

«Castell d'Empúries», documental de J. Roig (9,5 mm.); «Drama sense paraules», pel·lícula de trucs d'Eusebi Ferrer (9,5 mm.); «Investigadors: castigats», comèdia d'Eusebi Ferrer (16 mm.).

El dia 20 del mateix mes tingué lloc una sessió de presentació de pel·lícules pedagògiques Eastman de la marca Kodak, projectant-se les següents (en pos 16 mm.):

«Del ferro en lingots a l'acer», «Cultiu del cotó», «Motor d'explosió», «Cicle hidrodinàmic».

El dia 23 de novembre tingué lloc una sessió a càrrec de Domènec Gómez i Genà, projectant-se:

«Filles d'Albany», «Reflexos», «Crònica Carverina» i «Ritme de Vida».

Cal remarcar aquesta sessió per tractar-se d'obres d'un artista desconegut ací i d'un valor indiscutible.

El dia 21 de desembre tingué lloc una sessió a càrrec de la Secció Cinematogràfica del Centre Excursionista del Vallès, en la qual es projectaven els films premiats en el seu concurs «Festa Major».

La sessió començà amb el film «Destí», argument de Lluís Vilarió, a continuació «Festa Major de Sabadell 1900», d'E. Puig; «Sabadell», de Rodolf Honneger i Ramon Masoliver; «Festa Major», de Lloret Gràcia; «Mosaic Català núm. 2, Festa Major», d'Eusebi Ferrer.

L'Associació ha col·laborat també en les tasques de la fundació de la nova entitat «Associació de Cinema Amateurs de Mataró».

A més de les sessions que hem esmentat, ha organitzat diverses sessions a les següents entitats:

Centre Excursionista del Vallès, de Sabadell.

Club Femení d'Esports.

Grup Excursionista de l'Orfeó Gracienc.

Unió Excursionista de Catalunya.

Centre Cultural de Sant Martí.

elements. Amb el nom de produccions P. L. C. C. A. han rodat ja alguns films, com són «Falsedat» i «T. S. H.», dirigits pel senyor Miguel Iglésies.

La Junta Directiva del Cinemàtic Club Amateur està composta dels següents elements:

President, Mateu Segura.
Vice-President, Miquel Iglésies.
Secretari, Josep Coll.
Vice-Secretari, Joan Casals.
Comptador, Jaume Allué.
Tresorer, Srta. Maria Figueras.
Bibliotecari, Joan Vives.
Vocals: P. Colom Coll, Francesc Fuigues i Vicens Pardini.

SECCIÓ DE CINEMA DE L'ATENEU POLITÈCNICUM I ATENEU ENCICLOPÈDIC POPULAR (Barcelona)

Ha quedat constituïda entre elements de l'Ateneu Politècnicum i de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, la Secció de Cinema, la qual es proposa portar a cap un vast pla d'activitats per a enaltiment del film.

Una de les tasques que vol emprendre la Secció és l'organització de cursos sobre tècnica cinematogràfica.

De manera principalíssima, també, aquesta Secció es dedicarà a organitzar sessions de cinema, procurant suscitar l'interès de la classe treballadora envers aquest art eminentment social.

Ultimament aquesta Secció ha organitzat un Concurs de cine-crítica amateur... d'un film professional en plena explotació!

SECCIÓ DE CINEMA DEL CENTRE EXCURSIONISTA DEL VALLÈS (Sabadell)

En la darrera sessió del curs passat celebrada al maig, es presentaren les següents noves produccions de socis de la Secció:

«Sol i neu puèls» i «L'artilleria Suïssa», de Rodolf Honneger.
«Una excursió a les Maledives», de Ramon Masoliver.
«Vorejant el Cardener», de Llobet-Gràcia.
«Destils», de Lluís Vilaró.

Aquesta sessió hagué de repetir-se un altre dia per com-

Del film «VARA DE FREIXE» d'Eusebi Ferrer

plaire el nombre públic al qual no fou possible trobar abast el dia de l'estrena.

Pel juliol la Secció de Cinema, conjuntament amb la Tàndem de Muntanya, organitzaren una vetllada selecta de cinema professional en un local públic, a base dels films «A través del Amazons» i «Presoners de la Muntanya». Amb tot i tractar-se del teatre de més cabuda de la ciutat, fou insuficient per a totes les persones que desitjaven assistir-hi.

Durant tot l'estiu aquesta Secció ha tingut convocat al Concurs de Films Amateurs amb el tema únic de «Festa Major», el resultat del qual esmentem a Continuació. La projecció dels films presents, el veredict i repartiment de premis, que constituïren la sessió d'obertura del present curs, va tenir lloc el novembre darrer. Els noms dels premiats són: Eusebi Ferrer, Llobet-Gràcia, Ramon Masoliver, Rodolf Honneger i Emili Puig.

Ultimament, en el mes de desembre s'ha efectuat la segona sessió del present curs a càrrec de la Secció de Cinema del C. E., de C. projectant-se una selecció de films presents en el II Concurs Català de Cinema Amateur. La nostra Secció de Cinema contribuï a l'esmentat II Concurs Català amb diversos films dels nostres socis.

S'ha adquirit, per a ús dels socis, un aparell d'imprimir i un de projectar, i entre altres activitats que hi ha en projecte, s'ha iniciat una sèrie de sessions de cinema i establiments benèfics de la ciutat a base de films d'aventures, culturals, còmics i produccions amateurs. D'aquestes sessions, se n'ha efectuat ja tres a la Casa de Beneficència.

Finalment la nostra Secció de Cinema donà una sessió a l'Associació de Cinema Amateur de Barcelona dels films premiats al Concurs de «Festa Major» junt amb el film «Destils».

AGRUPACIÓ PRO-CINEMA DE TARRAGONA

Ha quedat constituïda a Tarragona amb el nom Agrupació Pro-Cinema, una entitat cineasta, el fegueren de la qual serà, segons ens comuniquen, treballar per la difusió i comprensió del cinema en tots els seus aspectes i possibilitats, per a la qual cosa es provisionarà d'una completa biblioteca d'obres cinematogràfiques i de quants aparells siguin necessaris per al cinema amateur, posant-se en relació amb tots els amants del setè art.

La Junta Directiva de l'esmentada entitat és constituïda com segueix:

President, Lluís Tormo.
Vice-President, Josep F. Getino.
Secretari, Jesús Alsina.
Tresorer, Eduard Raixauli.
Vocal Bibliotecari, Joan Jové.
Vocals, Gabriel Mas i Joaquim Torres.

El dia 22 de setembre inaugura aquesta entitat les seves activitats amb la conferència que sobre «El Director y la plástica del Argumento» donà el senyor Josep F. Getino.

Ens assabentem també d'una sessió que celebraren en la qual es projectà, entre altres films professionals reduïts al pas de 9,5 mm., els films «Festa de les Falles a Tarragona», del Sr. Jacint Malesba i «Excursió a Sitges i Lloredes de Carlell» cinta documental realitzada per l'esmentada Agrupació.

ASSOCIACIÓ DE CINEMA AMATEUR MATARÓ

Ha quedat constituïda a la ciutat de Mataró, l'Associació de Cinema Amateur Mataró, formada pels elements que es-

CINEMA AMATEUR, resultat de l'entusiasme dels cineastes, mancaria al seu deure si restringís voluntàriament el nombre dels seus amics i col·laboradors. Ben al contrari; la Revista dona una enciclopèdia afectuosa a totes les noves entitats i espera en correspondència la vostra entusiasta col·laboració.

Puntualitat o interès?

Creu algú que la nostra Revista perd interès en no sortir matemàticament cada tres mesos, quan precisament és ben al contrari, ja que ajustem la sortida en l'oportunitat de fets importants per a tots els cineastes, que, d'altra manera, tardarien uns mesos més a publicar-se, amb l'interès, si no perdut, almenys esbavat pel retard. No pretenem pas dir que la puntualitat en una publicació sigui un factor negligible, però tenint en compte el caràcter purament altruista de la nostra Revista, creiem que més que puntualitat de números grisos és preferible l'oportunitat de números interessants.

Cinema, l'art del moviment

L'autor d'un film criminal—volem dir d'un film de crim—, per a poder filmar els interiors que surten a l'obra es valgué d'un art vultuós, el qual, insuficient per a il·luminar tot el «set», persegueix incansable—contrastant amb això la excessiva immobilitat de la càmera de presa de vistes—els moviments dels actors, fent, de passada, la rateta per les parets. Comentant aquest desplaçament constant del feix lluminós de l'art, i recordant que el cinema és, sobretot, acció, obrem d'un espectador el següent comentari:

—L'autor d'aquest film deu haver confós l'art del moviment amb l'art que belluga!

De la sessió al Fèmina

Es projecta el film retrospectiu «El repòster mecànic» de Delmar de Caralt i Junier P. C., quan un senyor s'aixeca de la seva butaca i agafant pel braç la seva companya li diu:

—Anem, anem que fan uns pel·lícules massa antigues...!

Un dels resultats més interessants dels Concursos és excitar els cineastes a acabar d'acabonar—muntar, retolar, polir—les seves obres que tenien a mig fer. Siguen un d'aquests i col·laborem a l'èxit del III Concurs del Centre Excursionista amb els vostres films.

Unes rectificacions

Hem rebut una lletra de l'autor dels films «Una excursió a Tremp i Andorra», «La Ciudad Muerta» i «Visions i Pírenes Orientals»—amb la qual hem tingut l'ocasió de saber el seu nom, que desconèixiem en fer les crítiques dels seus films al número passat—, amb el preu de rectificar alguns conceptes i comentaris que en parlar dels seus films foren inserits en aquestes pàgines en ocasió de ressenyar les sessions de Fall del II Concurs Català de Cinema Amateur, a la qual cosa accedim amb gust—i suposem que també ho serà dels nostres lectors.

Però en intentar enumerar els conceptes que el venyor X—no ens atrevim a fer públic el nom—expressa voler rectificar, després de llegir la lletra repetides vegades hem decidit

RETALLS DE CEL·LULOIDE

Canvi d'impremta

El desig de portar els resultats i detalls del III Concurs Internacional s'hauria celebrat a París, junt amb les dificultats que comporta sempre un canvi d'impremta, ens ha fet retardar la sortida d'aquest número amb el qual acabem l'any i amb ell els quatre números de la subscripció anual, de forma que d'ací endavant els quatre números sempre correspondran dintre un mateix any, restant així simplificada l'organització de les subscripcions.

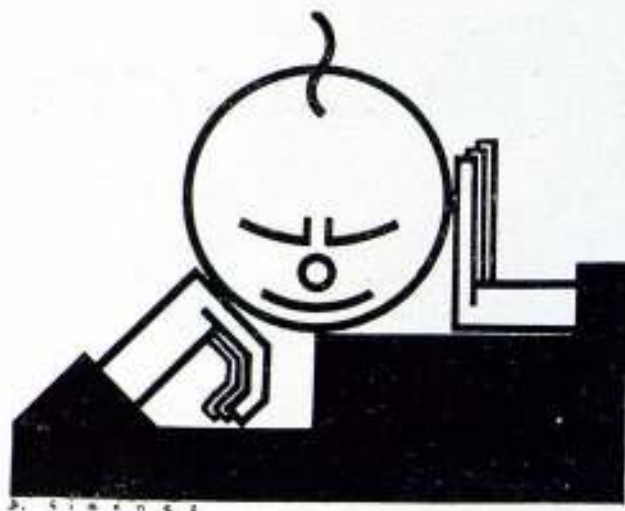
Augment de preu

La nostra voluntat de fer de CINEMA AMATEUR una cosa digna i presentable i d'assegurar la seva continuïtat de sortida, ens ha decidit d'una vegada a fer un altre esforç. D'aquí el canvi d'impremta. Això, però, no es fa com per art de màgia i a més de noves dosis de voluntat i activitat, costa més pessetes. D'aquí també l'augment de preu. Per als subscriptors actuals, no obstant, no comptarà l'augment fins i tant no tinguin els quatre números a què estan subscriptes.

Noves legions de cineastes

Bu poc espai de temps, s'han constituït a Catalunya un bon nombre d'entitats cineastes amateurs. Anotem: a Barcelona, Secció de Cinema de l'Associació d'Alumnes i Ex-Alumnes de l'Escola de Belles Arts, Cinemàtic Club Amateur i Secció de Cinema dels Ateneus Enciclopèdic Popular i Politécnico, a Tarragona, Agrupació Pro-Cinema, a Mataró, Associació de Cinema Amateur Mataró.

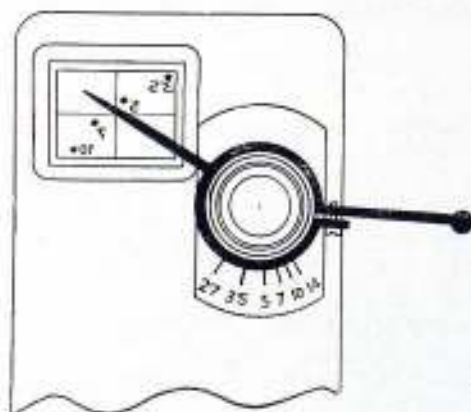
No caldrà dir com CINEMA AMATEUR viu amb gust aquesta fluïda de nous cineastes, sempre que els mòbils que impulsa llurs actuacions justifiqui el nom d'amateurs—que sembla estar de moda—. CINEMA AMATEUR en saluda aquestes entitats cineastes i en desitja-les els èxits més fàctils en pro del moviment artístic i cultural del cinema català, ofereix les seves pàgines a totes elles, pàgines que, com hem dit repetidament—i, amb tot, algú s'entesta a no voler-ho sentir per a després fer-nos-en retret—són de tots i per a tots els cineastes.

TROBALLES

El senzill dispositiu que anem a descriure sabem que és emprat per diversos cineïstes, però tenim la seguretat que és desconegut per la majoria, cosa que ens indueix a explicar-lo detingudament per creure'l de veritable utilitat.

La majoria d'aficionats hauran comprovat, per experiència pròpia, com és difícil impressionar, per exemple, des de la porta fins al campanar d'una església donant a la motocàmbra un moviment ascendent. La dificultat principal és el diafragma a emprar, quix que és evident que si a la part baixa correspon el diafragma a F. 5, a la part superior, per haver-hi més quantitat de llum, li correspondria el diafragma a F. 10 almenys. Hem observat que en la majoria de films d'aficionats quan apareix una escena així, gairebé sempre comença fosca per a acabar excessivament clara, degut a haver-la impressionat sense variar el diafragma. El terme mitjà és l'únic que està bé fotogràficament.

Per evitar aquestes desigualtats de llum i compensar-les amb una major o menor obertura del diafragma, ideàrem el col·locar una vareta fixada per mitjà d'una arandela i un cargol a l'anella de l'objectiu que assenyalava el diafragma, permetent-nos manobrar-la còmodament. Això, però, no és prou

i únicament serveix quan una escena hagi d'anar des de l'obertura màxima del diafragma de l'objectiu a la mínima o la inversa. Si l'escena ha de començar o acabar en una obertura de diafragma intermèdia, aleshores caldrà que la vareta assenyalï exactament el punt desitjat. És també indispensable que el cineïsta no perdi de vista l'assumpte que està filmant i la millor manera d'aconseguir-ho és que pugui veure la lectura del diafragma en el mateix visor de la motocàmbra.

Aquest dispositiu, tal com va representat gràficament, es compon de la vareta abans esmentada i d'una altra forma en un raig de circumferència amb la primera i tenint com a centre el mig de l'objectiu.

Aquest dispositiu, tal com va representat gràficament, el diafragma, va fixada a l'arandela que subjecta la primera i ha de tenir una llargada suficient per a passar pel davant del visor descrivint un arc. Amb tinta xina pot fàcilment dibuixar-se, darrere del cristall del visor, els punts i numeració del diafragma que corresponen a l'objectiu, dibuixant-los al revés per tal que en mirar pel cantó contrari es puguin llegir correctament. Cal tenir la precaució, per a evitar errors de col·locar sempre aquest dispositiu en la mateixa posició, com que s'aconsegueix fent-hi un senyal que correspongui exactament amb el de l'anella indicadora del diafragma.

Una vegada equipada la vostra motocàmbra, seguint aquestes instruccions, mirant pel visor podreu sempre posar el diafragma convenient a cada escena o a un desplaçament de la motocàmbra. Obrint i tancant a poc a poc el diafragma, en impressionar una panoràmica, obtindreu una major igualtat fotogràfica que millorarà indubtablement les vostres produccions.

J. M. G.

PAILLARD BOLEX

PRESENTA LA SEVA NOVÍSSIMA
i SENSACIONAL CREACIÓ

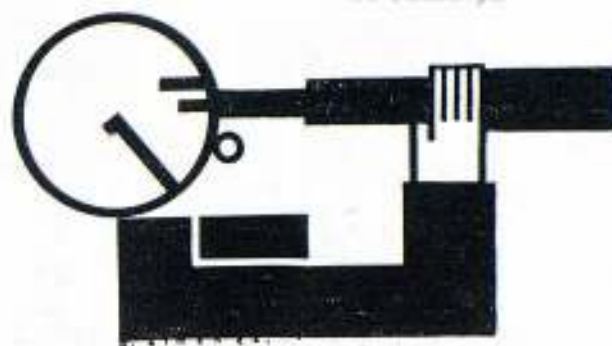
PROJECTOR MODEL G.

Per a films de 9.5 i 16 mil·límetres.
100/100 engranatges. Fixesa de projecció absoluta. Refrigeració perfecta.

Pot funcionar amb làmpares de 250 a 1000 w. Obturació completament invisible. Funcionament ultra silenciós.

Es el Projector més apropiat per a Societats i Centres d'Ensenyança

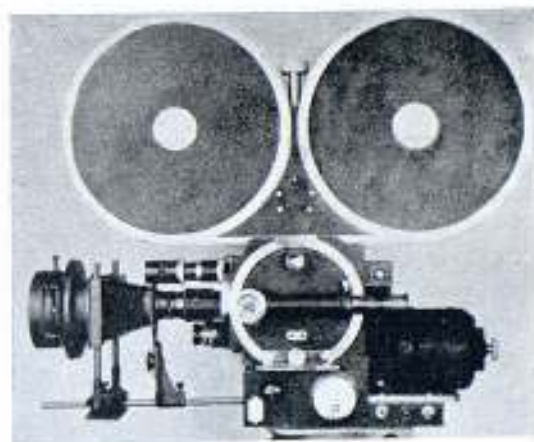
Distribuïdor: GERMAN RAMON CORTES
Clarís, 56 - Telefon 10055 - Barcelona

QUE HI HA DE NOU ?

La impressió general de les novetats d'aquest trimestre és un ràpid perfeccionament de cambres i projectors i accessoris que posen a l'abast de l'amateur elements que fins ara sols tenien els professionals.

En CAMBRES, la veritable novetat és que es llença al mercat una cambra amb el so per banda, o sigui sobre el mateix film en lloc de fer-ho per mitjà de discos fonogràfics sincronitzats. Aquesta cambra, que per ara és l'única que es construeix, és en 16 mm. i la fa Eric M. Berold als Estats Units. En reproduïm un gravat.

En PROJECTORS s'ha anat estenent l'ús del so per banda en lloc de discos fonogràfics i són diverses les marques que en fabriquen. Com a detall nou, hi ha les noves bobines de gran durada de projecció que fabriquen les cases Bell & Howell (FILMO) i la VICTOR Animatograph, pels models normals i pels sores. Hi caben 480 metres de film i, en la projecció sonora, a 24 imatges per segon, duren tres quarts d'hora.

La lluminositat s'ha augmentat encara i es construeixen projectors amb 750 watts autèntics.

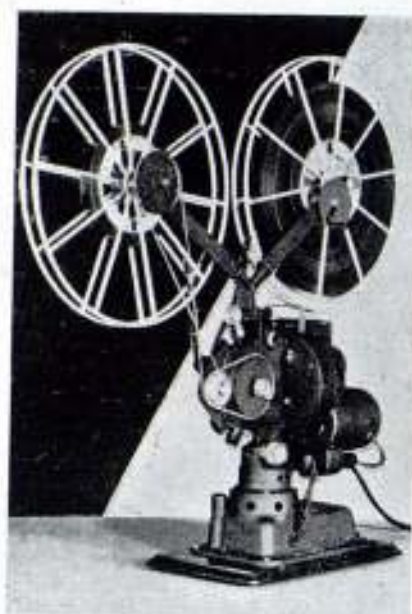
El Kodacolor ha simplificat el sistema de lentils dels projectors i la seva lluminositat (que era ben insuficient) ha quedat més que doblada.

Una novetat de darrera hora són els films de llum en colors sobre el film per un procediment anomenat Dunning que no sabem en què consisteix encara.

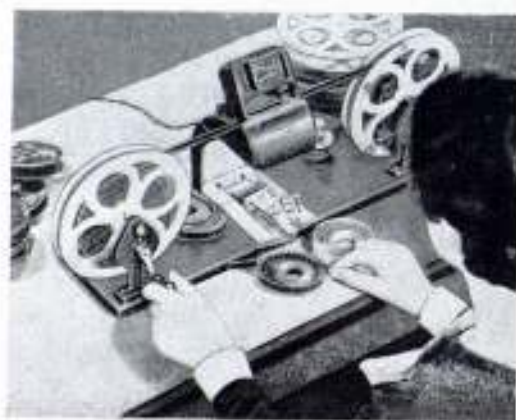
Com a ACCESSORIS, trobem l'aparell d'editar que reproduïm, llançat per la marca FILMO i que afegeix la comoditat

de veure projectada la imatge en una petita pantalla que deu fer més graduable la feina de muntar els films.

En un estament l'ús d'indicadors de diàfragma. Sobre els que produïen la llum amb una pila elèctrica havíem vist la novetat d'un aparell (Goerz) en la produïa una substància

fluorescent, però darrerament han aparegut, de diverses marques, uns models basats en la cèl·lula fotoelèctrica que transformen la llum en corrent que ataca l'agulla d'un miliamperímetre. Creiem que és un sistema que ha de donar resultats inimitables.

LA FOTOGRAFIA DEL CINEMA

(Ve de la pàg. 122)

les artistes més selectes i dúctils, les emocions de més gruix, perdran una bona part de llur atracció, de la força de suggestió que destillen, si es donen al través d'una fotografia mancada d'aquesta qualitat artística, d'aquestes solucions que enalteixen la matèria i la figura, i es dediquen en llur lloc a menysprear-la i a bescantar-la amb una fotografia anodina i vulgar.

Potser això en el fons és una exaltació al panteisme

cinematogràfic. Però, sigui com sigui, el cinema ha de poder extreure de les coses i mitjançant la seva acció de presència en la pantalla, aquest sentit obscuro i esotèric, que porten dins elles mateixes sota les condicions més favorables per a fer-ho destacar. Això és fotografia i fotografia a la vegada. És bellesa i és sentiment. I això arriba a l'ànim dels espectadors al través d'una bella fotografia o, almenys, d'una fotografia encertada, més dreturament, amb més encís emocional, amb més força de seducció i de poder de capacitat de sentiments, que no pas mitjançant una fotografia, correcta si es vol, però no plenament recixida, artísticament parlant. Una fotografia freda, insulsa o de nata i sense relleu.

La fotografia no és pas els tipus d'impremta del llibre, equivalent al cinema. És, en tot cas, la paraula viva, sense l'encartronament de la lletra morta. És la paraula modulada, tocada d'aquella punta de sentiment que el fotògraf pot incorporar en ella. La fotografia no és sols com un tapís, pel qual l'acció en passant amb petjada lleu pel seu damunt, sinó que és part integrant de l'acció mateixa, vestida amb llum i podent traduir per ella una part de l'estat d'ànim que es complementa amb el ritme, l'angle i el curs d'argumentació.

Si jo gosés donar un consell als cineastes, recomanaria als qui no s'han pres la molèstia de perfeccionar aquesta corda de llur personalitat, que tinguessin la màxima atenció per a la fotografia i que s'entrenessin a traduir, amb la motocàmbra, les coses belles en imatges belles, i que seguíssin d'a prop totes les manifestacions, les exposicions i els annuaris dedicats a fotografia, que es celebren i es publiquen periòdicament. Amb això, aquest factor interessant contribuirà a fer de llurs films una cosa més selecta i més completa. I és precisament d'aquesta qualitat estètica i d'aquest domini de tots els recursos i ressorts que integren el film, que depèn en bona part que el cinema amateur progressi i es consagri, als ulls de tothom, com una manifestació artística, enrobustida en tots els seus aspectes, i d'una plasmació estètica integral.

MOR EL CINEMA?

(Ve de la pàg. 120)

Tot això no és pessimisme. Això és un crit d'alerta. Un crit que diu: «Benvingut l'art nou-nat que pugui arribar... però cal salvar la mare!!»

Cal salvar el Cinema!!

I aquesta salvació, no cal esperar-la del cinema industrial que està de cara a la novetat i que amb els confits del bateig del relleu—nova venda de projectors—l'oblidarà en un recó d'arxiu. Aquesta salvació cal esperar-la dels amateurs, o sigui dels amants del cinema. De gent com els qui han produït *Aleluia*, *Romança Sentimental*, i *Ombres Blanques*, films que semblen creats amb llibertat d'acció, i dels amateurs casolans, d'aquells qui frueixen amb el cinema com a esplai de llur esperit creador.

Un bon film sonor es salva per la dosi de cinema

clàssic que contingui (per cinema clàssic, entenem el de les imatges sense so).

No cal citar films per a recordar escenes de fonda emoció pura de l'època clàssica, tant o més expressives que les d'avui.

Jo crec que l'amateur té prou camp per córrer en «aquell» bon cinema, abans d'embolicar-se amb les innovacions creades per un esperit simplement comercial. L'amateur com a artista, o sigui com a creador, està vacunat d'un seguit de microbis que entrebanquen la producció industrial. I el sonor n'és un. Avui, el més gran cineasta que hi ha hagut en la curta història del cinema—Charlie Chaplin—es troba amb l'entrebanque del sonor i és ben a desgrat seu que constata que un film mut, el món, badoe i enganyat, no l'acceptaria i el qualificaria d'antigalla. Dones, bé: l'amateur, com que produeix per a si mateix i no per al món, és lliure d'escollir entre fer un film o fer una cosa encarcerada.

I rebutja el sonor.

M'ha suggerit fer aquestes ratlles el que, ara aquest, ara aquell, diversos amics m'han semblat inclinats a «fer sonor». I sospito que més que per un desig de superació artística, ho fan per una exhibició de tecnicisme o per una tendència imitativa que caldria saber contenir.

Abans de fer un film sonor, cal adonar-se de la inferioritat en què es troba la imatge visual plana amb la manca d'una dimensió, davant del nou sentit—l'oida—, que ha entrat en joc amb tota la seva potència.

Com que precisament una tasca interessant per a l'amateur és l'estudi, crec que pot provar de fer un bon film sonor, però no a base d'afegir sons a les imatges que el mateix so esmorteiria, ans bé afegint imatges a uns sons, o sigui visualitzar imatges musicals, convençut que aquestes imatges són solament un fons que acompanya i res més. Com aquelles gotes d'aigua en fort «gros pla» que valoraven el «Nocturn» de Schumann.

La censura fa els films reumàtics: o surten coixos de la seva tisora, o bé, previsors, entren ja coixos per no sofrir la intervenció que efectua tot Estat—i cada Estat en distinta forma—que creu vetllar per als seus contribuents...

Una necessitat econòmicament primordial obliga tot film industrial a pretendre fer-se veure pel major nombre possible d'espectadors, prescindint dels procediments emprats per a obtenir-ho: acabaments felços obligats; sex-appeal quan no ve a tomb; demostració o simulació de grans despeses; i el que és pitjor de tots, que és l'exhibició tècnica de sons, de llums i de moviments que el públic vol sempre variats i que crea un cinema que s'ubriaga de novetats, però que oblidat de deixar-hi un bri de la vella, però eterna, poesia...

Dones bé: l'amateur d'aquests dos microbis també n'està lliure. L'amateur és el propi censor dels seus films i pot, i deu, treballar sense deformar els seus sentiments. L'amateur no té obligació d'accontentar el món, i per això pot ésser encara un enamorat del

El Cinema familiar
 més perfecte per a
 films de 9,5 i 16 mm.

Paillard

BOLEX

MODELS:

D.A. (bi-film) amb atur automàtic dels rètols de 9,5 m.m.

P.S.A. únicament per a films de 9,5 m.m.

K.S. per a films de 16 m.m.

Distribuïdor: GERMAN RAMON CORTES
 Claris, 56 - Telèfon 10055 - Barcelona

Cinema clàssic i no moure's d'un ambient on tantes obres perfectes s'assoliren.

I així, tot esperant l'arribada del vuitè, anar gaudint amb el setè Art, el qual, encara que molts semblen oblidar-ho, prou consolidat estava.

PANCROMATISME I FILTRES

(Ve de la pàg. 190)

Estudiem ara com cal emprar els filtres. Per a la impressió d'escenes en l'enquadrament de les quals no entri celatge i no sigui de necessitat obtenir l'efecte de termes llunyans, no serà necessari emprar cap filtre. No obstant recomanem per a casos semblants el filtre Lifa 100 per 100 que és lleugerament colorejat i no cal augmentar el temps d'exposició. És un bon filtre que dona resultats meravellosos per a assumptes normals. Aquest filtre, també aconsellem usar-lo en primers plans de figures, grups que no siguin a contrallum forta i per a interiors amb contrastes de llum de dia.

Per a interiors ben illuminats amb llum artificial i, sobretot, valent-se de làmpares Nitrophot o de $\frac{1}{2}$ watt, pot també prescindir-se de l'ús de cap filtre.

Amb llum natural, si hom vol obtenir efectes especials de clars i obscurs nocturns, caldrà emprar el filtre taronja.

Els filtres vénen numerats i els més corrents són els núms. 1, 2, 3, 4, taronja clar, taronja fosc i robí. Els núms. 1 al 4 són els de color groc-verd.

El núm. 1 s'emprarà en casos normals per a obtenir gamma de valors de llum en els verds, en el total dels paisatges i una mica al celatge. Caldrà obrir el diafragma un número més.

El núm. 2 s'emprarà quan vulguem obtenir més

valors en el celatge, per a destacar els núvols del blau del cel. També és molt recomanable per a assumptes de neu. És necessari obrir 2 números més el diafragma.

El núm. 3 s'utilitza per a alta muntanya, per a assumptes llunyans, per a grans contrastos de núvols i per a efectes de tempestat i per a forts contrallums a tot celatge. Cal obrir el diafragma 3 números més.

El núm. 4 caldrà usar-lo en els mateixos casos de l'anterior en els quals vulguem obtenir un valor de celatge negre per a destacar més els núvols. Amb aquest filtre també s'obtenen a la caiguda del sol efectes que semblen de nit. El diafragma s'ha d'obrir 4 vegades més.

Els filtres taronja són per a obtenir efectes de capvespre fets a plena llum. El taronja clar (núm. 1) és molt recomanable per a assumptes de neu i bons celatges. Cal obrir el diafragma 3 números més.

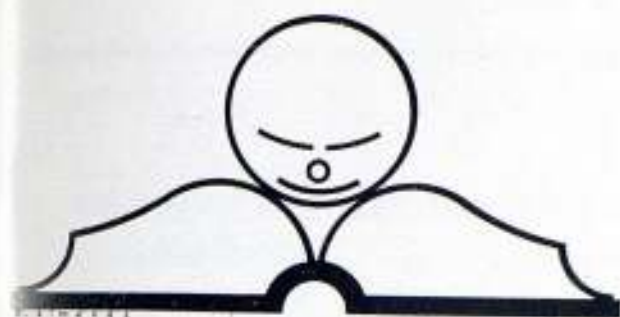
El taronja fosc (núm. 2) accentua encara més els efectes esmentats anteriorment i dona també bons resultats per a donar els efectes de nit o de capvespre. El diafragma, cal obrir-lo 4 vegades més.

El filtre robí és especial per a obtenir efectes de nit impressionats a ple dia. Dona uns grans beneficis a les ombres i una gamma de clars i obscurs que donen la sensació de penombra nocturna. Cal emprar-lo solament per a obtenir aquests efectes i el diafragma de l'objectiu es calcularà com si no s'hi adaptés cap filtre, i solament en alguns casos de fort contrallum caldrà encara tancar un número el diafragma si hom vol obtenir efectes veritablement nocturns. Amb aquest filtre poden fer-se meravelles, però cal abans fer-ne un petit estudi.

Aquestes són, en ordre general, les normes que han de tenir-se en compte en usar els filtres, per a tot treball de qualitat, amb les pel·lícules pancromàtiques, les qualitats i avantatges tècnics i artístics de les quals hem procurat de fer comprendre.

Del film «SUICIDA?» de Llober Gràcia

BIBLIOGRAFIA

Ens demana un subscriptor uns quants noms de llibres en anglès referents a **TECNICA** per a amateurs, i també demana quins són els llibres darrerament apareguts en francès. Per donar d'interès general, publiquem la llista dels llibres més moderns que formen la biblioteca especialitzada que la Secció de Cinema del C. E. de C. té a la disposició dels seus socis.

Llibres en anglès de tècnica per a l'amateur

1932:

- «The Amateur Cinematographer Handbook», Robert Dykes.
- «Writing for the films», L'Estrange Fawcett.
- «Film Play Productions for Amateurs», G. H. Sewell.

1930-31:

- «A book of Make-Up», Eric Ward.
- «Cinematography for Amateurs», J. H. Beyner.
- «Amateur Stage Management and Productions», Charles S. Parsons.
- «Motion Pictures with the Baby Cines» (tercera edició), Harold B. Abbot.

1925-29:

- «The law of the amateur stages», Dudley Stuart Page.
- «Amateur Cinematography», C. Owen Wheeler.
- «Amateur Movie Crafts», James R. Cameron.
- «Writing for the Screen», Arrar Jackson.

Com a nord-americans, els millors que tenim són:

- «Amateur Movie Making», Herbert C. Mackay.
- «Motion Picture Photography», C. L. Gregory.
- «Scenario Writings», Marion Morris Gleason.
- «The Cine Camera», H. C. Mackay.
- «Making better Movies», A. L. Gale i Russell C. Holdag.
- «Cinematographie Annual 1930», American Society of Cinematographers.

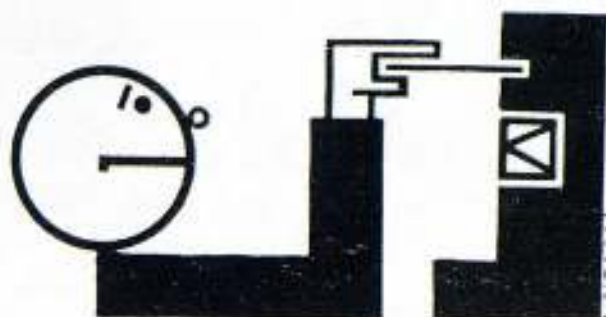
Aquesta és la llista dels llibres d'aparició posterior a 1928, encara que a la nostra Biblioteca posem llibres més antics.

Com a història del moviment amateur a Anglaterra, tenim el llibre «The Amateur Movement», de Marjorie A. Lovell Burges que acaba d'aparèixer, i recomanem molt al nostre consultant «The Film in National Life» que és el report de la Comissió de Films Educatius i Culturals Anglesa.

Ens hem limitat a llibres de **TECNICA**, pensant-nos al que sollicitava el nostre subscriptor, però fem constar que a la nostra Biblioteca especialitzada posem una valuosa col·lecció de Revistes i llibres d'Art i de Crítica cinematogràfica.

Quant als llibres apareguts en francès darrerament, són els següents:

- «9 i et 10», Gronostayski.
- «Le cinéma et la paix», Marcel Lapierre.

CONSULTORI TECNIC

A. M. M. G., de Barcelona

COM FILMAR SOTA L'AIGUA, us serà explicat amb tot detall en el número pròxim.

A. J. M. B., de Barcelona

Hi ha diversos mitjans d'evitar els reflexos dels objectes d'argent, ultra el que ja ens diu que coneixem de les pastes. El que creiem més senzill, és posar gluc o bé aigua molt freda dins l'objecte a filmar, el qual es posa mut i no els reflecteix més.

A «Un que vol aprendre», de Barcelona

La Secció de Cinema del C. E. de C. treballa en totes les seves activitats de cara als cineastes sense distinció, però la seva extensa BIBLIOTECA especialitzada en Cinema és exclusiva per als seus socis.

«Cinématographie jusqu'à 12.000 images par secondes», Treball del Laboratori de Mecànica animal aplicada a l'aviació.

«Le Cinéma Agricole», repertori publicat pel Ministeri d'Agricultura francès.

«Publicacions de la Comissió Consultiva de la Protecció dels Infants i els Joves», Societat de les Nacions (reports de la qüestió del Cinema).

Tots ells formen part de la Biblioteca especialitzada que la SECCIO de CINEMA del C. E. de C. posseeix exclusivament per als seus socis.

NOVES DE TOT ARREU

(Ve de la pàg. 130)

ponien els Amics de la Fotografia Animada (A. F. A.) que venia funcionant amb caràcter particular i que sols va arribar a donar una producció, «Excursió a la Costa Brava», film que té alguns trossos bons i d'excel·lent muntatge, però en el qual es nota el començament d'una afollonada.

Associació de Cinema Amateur Mataró té en projecte diverses sessions de cinema a la seva ciutat i es pot donar com a certa la nova que s'està ultimant l'organització de la primera per a dintre breu temps.

«Le cinéma des origines à nos jours», Editions du Cygne.

Cineistes:

Per l'èxit de les vostres produccions, no deixeu de subscriure-us a alguna de les següents Revistes que dediquen una atenció molt especial al cinema amateur:

Nordamericanes

Movie Makers
American Cinematographer
American Photography

Franceses

Ciné Amateur
Photo Revue

Angleses

Amateur Photographer and Cinematographer
Close Up.

Alemanyes

Film Für Alle
Film Technique

entre moltes altres que us servirà puntualment la nostra

Llibreria Catalònia

Ronda de Sant Pere, 3 - Barcelona - Telèfon 12456

APARELLS ALEF

de 9 1/2 i 16 mm.

Discos - Ràdios - Gramoles

Cèsar Vicente

Passeig de Gràcia, 4

*Tots els discos que necessiteu per
a acompanyar els vostres films*

CASA CUYÀS

RONDA SANT PERE, 4

LA MES ANTIGA EN EL
RAM DEL CINEMA

PROJECTORS

PER A

FAMILIES

PER A

ESCOLES

i DE TOTA MENA

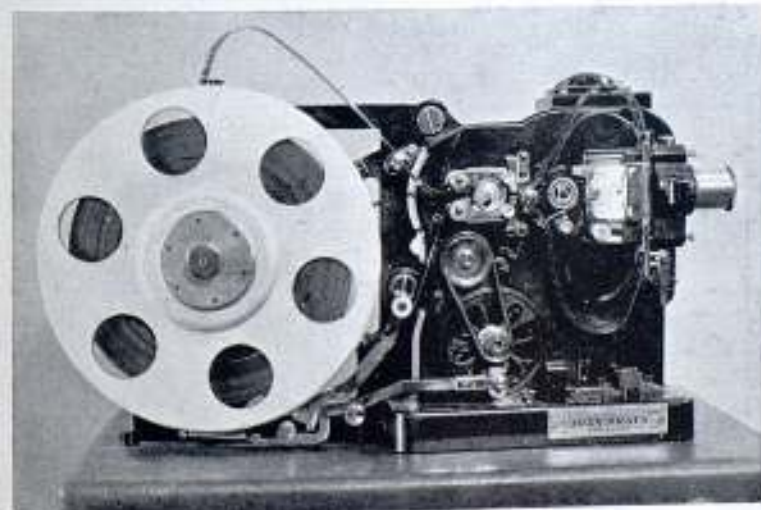
La més proveïda en aparells per a impressionar

R E V E L A T i C O P I E S

PUBLICITER FILMS

PLAÇA LINCOLN, 2 (S. G.) • BARCELONA • TELEFON 78610

EDICIO DE FILMS PU-
BLICITARIS DE 16 I
35 M/M, MUTS I SONORS

AGENCIA EXCLUSIVA
PER A ESPANYA
DELS APARELLS
"PUBLICITAIRE"
PAILLARD

UN PAS DE GEGANT EN LA CINEMATOGRAFIA D'AFICIONAT

Kodak presenta un aparell cinematogràfic—basat en un principi completament nou—que registra quatre imatges sobre la mateixa àrea de pel·lícula de 16 mm. que fins ara solament en podia registrar una. El

CINE-«KODAK» VUIT

veritable meravella de precisió mecànica i òptica, empra rotlles de 7,5 metres de pel·lícula de 16 mm. que representen

una economia de 60 per 100.

Una petita escena documental, d'uns dotze segons, costa poc menys que una fotografia ordinària de tamany 8 x 10 1/2 cm. La pel·lícula pancromàtica

Cine «Kodak» 8, de seguretat, té una emulsió de gra tan fi, que permet ampliar, en forma insospitada, les imatges en projectar-les amb el

«KODASCOPE» VUIT

sense minvar la seva brillantor i gran riquesa de detalls. El preu de la pel·lícula Cine «Kodak» 8 comprèn el del seu revelat en qualsevol laboratori Kodak del món, i

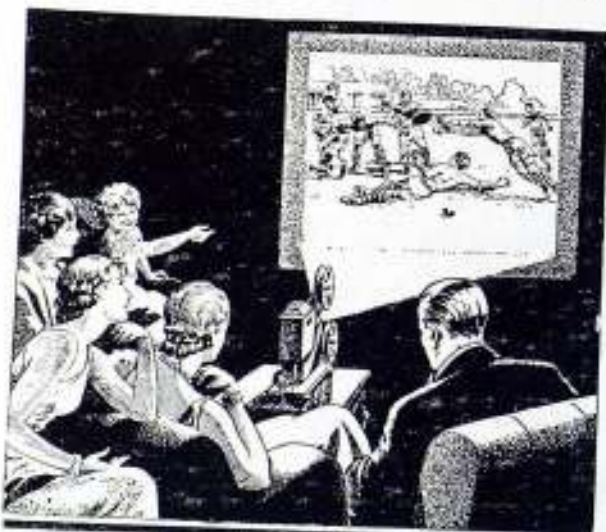
solament costa 27.50 pessetes.

Unicament veient-ho pot apreciar-se la meravellosa qualitat fotogràfica i el gran valor artístic de les pel·lícules fetes amb el Cine «Kodak» Vuit.

CINE-«KODAK» VUIT. Pessetes 450
«KODASCOPE» VUIT. Pessetes 400

Demani una demostració gratuïta en els bons establiments d'articles fotogràfics, o directament a

KODAK, Soc. Anón. • Fivaller, 3 • Passeig de Gràcia, 22 • BARCELONA
Central a Madrid • Sucursals a Sevilla i Bilbao

LA SECCIÓ DE CINEMA

DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA

(CLUB ALPÍ CATALÀ)

REUNEIX
FOMENTA
DEDICA
PUBLICA
CREA
ORGANITZA
ORIENTA
EXHIBEIX
REPRESENTA
MANTÉ
ARXIVA
ACTUA
RECOLZA
PRETÉ

els Amics de l'Art i de la Tècnica del Cinema aficionats a realitzar films amateurs;
l'interès a aquesta manifestació de la nostra cultura;
una atenció especial al cinema documental, educatiu i folklòric, a més de tot
aquell que pugui interessar a coses o fets relacionats amb Catalunya;
la Revista CINEMA AMATEUR que reparteix gratuïtament als seus socis;
una Biblioteca especialitzada;
anualment el CONCURS CATALÀ DE CINEMA AMATEUR, el qual ha tingut
sempre un caràcter internacional i ha constituït un èxit esclatant;
els cineistes en les conferències i projeccions que organitza els segon i quart
dijous de cada mes;
en una sessió pública anual a Barcelona i en les sessions foranes, les produccions
dels amateurs;
el nostre país en el moviment amateur internacional;
una secció de Consulta exclusiva per als socis;
en la seva Cinemateca els films que interessen per llurs finalitats;
per imperatius d'ordre espiritual, mai per afany de lucre ni per interessos
mercantilistes;
les seves activitats en el prestigi sòlid del Centre Excursionista de Catalunya.
Ésser-ne soci és contribuir a una obra de cultura;
la vostra adhesió si simpatitzeu amb aquest esbós de programa.

SECCIÓ DE CINEMA

DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA

(CLUB ALPÍ CATALÀ)

Carrer Paradís, 10, pral. — BARCELONA — Telèfon 19385

**Els millors aparells de
cinepresa els trobareu a
la casa**

J. SABAT

FONTANELLA, 18 - BARCELONA

Cambres i Projectors de 16 mm.

VICTOR

Projectors de 9,5 i 16 mm.

BOLEX

Aparells i accessoris de les marques

Kodak • Agfa

Zeiss • Pathé-Baby

**Laboratoris per a revelat, positiu i
confecció de rètols per a 9,5 i 16 mm.**